Rue. Nr. 13

NUMĂRUL 1 DIN IULIE 1943

Signal

In câteva săptămâni fiecare are vasul său propriu

Un grup vesel de elevi ai cursului de comandanți de submarine

Fotografie PK: reporter de război Hanns Hubmann

Belgia 3 fr. / Boemia-Moravia 4 kr. / Bulgaria 8 leva / Croația 10 kuna / Danemarca 50 Øre Elveția 55 rape / Finlanda 4,50 mk / Franța 5 fr. / Grecia 150 dr. / Italia 3 lire
Norvegia 50 øre / Portugalia 2 esc. / România 25 lei / Serbia 10 dinari / Slovacia 3 ks. Spania 1,50 pes. Suedia 55 öre / Turcia 20 curuși / Țările de Jos 20 centime / Ungaria 40 fileri
Stiria Inferioară, Țările de Est 40 Pfg.

NUMĂRUL 1 DIN IULIE
Nr. 13/1943

SIGNAL

SUMARUL

pagina

Războiul ca luptă mondială

In înte'egere secretă 2
Păianjenul şi pânza lui de Giselher Wirsing 7
Câteva tranşee şi ce este în dosul lor 12
Acum nu mai e aşa de rău (Partea a II) 18
Lupta din Răsărit. Camaradul artilerie 20
Paza română la Marea Neagră 25

Aspectul nou al lumii — viitorul Europei

Oameni de mâine. Şcoala tineretului german 9
„Tactul" în industria de armament 34

Cum trăim

Varietăţi din Europa 30
Băi 33
Permisionarul 800 000 38

COPYRIGHT 1943 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

Contra Sovietelor

Camaraderia de arme

Căpitanul Ordàs, *din Divizia voluntarilor spanioli face parte azi din regimentul de gardă al Generalisimului*

Căpitanul Ordás, cu surâsul său deschis, prietenos, cu statura sa înaltă şi subţire, este prototipul soldatului spaniol. Inainte de a intra în Divizia voluntarilor spanioli, el a luptat în ţara sa contra bolşevismului. El descrie prin cuvinte simple evenimentul cel mai important la care a participat în aceste lupte.

Era în iarna neîndurerată a Răsăritului din 1941-42, când i s'a încredinţat comanda unei echipe a Diviziei voluntarilor spanioli, care avea misiunea de a readuce în liniile proprii o trupă germană ce fusese izolată. Drumul lor trecea peste lacul Ilmen înghetat. Termometrul arăta 30 grade sub zero. Un viscol de ghiaţă a coborât curând coloana de mercur la minus 52 grade. Busola şi aparatul de radio nu mai funcţionau din cauza gerului. După un marş istovitor, orientându-se după stele, ei au ajuns pe malul celalt al lacului. Coniacul din sticle înghetase; salamul adus din ţară era ca piatra şi nu putea fi mâncat. Aşa au mers fără oprire încă 10 kilometri mai departe spre Sud, apoi au ajuns în satul unde se aflau cei căutaţi. Bolşevicii au făcut manevre de încercuire şi au atacat satul. Căpitanul Ordás i-a respins însă mereu în contra-atacuri, străpungând însfârşit cercul. El a putut readuce pe răniţi, pe camarazii germani istoviţi în lupte şi pe proprii săi oameni. Crepăturile gheţei i-a silit la multe ocoluri. După multe încordări ei s'au reîntors, salutaţi cu însufleţire, în poziţiile de unde plecaseră

IN INŢELEGERE SECRETĂ

Statul Major al Antieuropenilor

In anul 1940 nimeni nu ar fi crezut că ar fi posibil, ca trei ani mai târziu oameni de stat englezi şi americani să se ocupe serios şi cu deamănuntul de faptul, că atât în Anglia, cât şi în Statele Unite, straturi sociale din ce în ce mai largi sunt cuprinse de un curent antisemit. Totuşi faptul este de netăgăduit. Când Churchill a sosit în luna Mai la Washington, el a fost salutat de ziarele americane principale, ca „New York Times" şi „Washington Post", cu inserate pe pagină întreagă a organizaţiilor evreieşti, în care se cerea primului ministru britanic, să ia măsuri energice contra stării de spirite din ce în ce mai antisemite din Anglia. Semnele vremii!

Acest val antisemit, care în ciuda tuturor contramăsurilor luate de guvernele englez şi american, a cuprins şi aceste ţări, este, firesţe, numai un simptom, care arată că în ambele popoare există un focar de maladie care a luat naştere din atitudinea jidanilor în război. Atât în Anglia, cât şi în Statele Unite partea cea mai mare a comerţului clandestin se află în mâinile jidanilor. In aproape toate procesele dezbătute până acum de tribunale la judecarea contrabandiştilor de alimente şi speculanţilor, acuzaţii principali au fost totdeauna jidani. Şi orbii trebuiau să vadă aceasta. Simptomele acestea puteau fi interpretate însă ca simple manifestări ale timpurilor de război, dacă ele n'ar fi avut un fond cu mult mai serios:

Scurt timp înainte de plecarea sa la Moscova, ambasadorul sovietic, Litwinow, a dat — cum aflăm dintr'un reportaj publicat în „News Week" — un mic dineu la Washington, la care au luat parte cei trei consilieri cei mai intimi ai preşedintelui Roosevelt: profesorul Frankfurter, membru al Curţii Supreme de Justiţie, Bernard Baruch, fostul şef al producţiei de război al lui Wilson şi Samuel Rosenman, judecător şef al Statului New York şi membru al diferitelor oficii importante de producţie de război. Era apoi Ben Cohen, consilierul de până acum al ambasadorului american din Londra, care fusese trimis acolo în 1941 de Frankfurter, ca cel mai silitor elev al lui, spre a începe pregătirile pentru un „New Deal englezesc". Dar la Londra Cohen frecventează mai ales casa profesorului J. Laski, un membru important al Universităţii din Londra, care poate fi considerat în acelaş timp ca şeful spiritual al aripei stângi a partidului laburist. La aceste întrevederi în casa Laski, Cohen s'a întâlnit la rândul său cu Maiski, ambasadorul Sovietelor, care era întovărăşit adeseori de leaderul comuniştilor, Emanuel Shinwell. In timp ce Cohen avea misiunea de a transplanta în Anglia experienţele câştigate în „New Deal", Laski a scris — cum relevă în mod special în prefaţa sa: la invitaţia prietenului său Frankfurter — în anul 1940, o carte despre preşedinţia americană, care nu conţine altceva decât un nou proiect de constituţie pentru Statele Unite.

Când Litwinow a plecat apoi în Mai la Moscova, el a fost salutat la Teheran de plenipotenţiarul american Dreyfus, care se află oarecum subordonat ambasadorului american Steinhardt din Ankara, fiindcă acesta are controlul tuturor reprezentanţelor diplomatice americane în Orientul Apropiat. Pe aerodromul din Moscova Litwinow a fost salutat de locţiitorul comisarului poporului pentru afaceri străine, Lozowsky, care ocupă în acelaş timp şi funcţiunea de ministru al propagandei sovietice.

Toate întâlnirile acestea le-am reprodus din ştirile publicate de ziarele engleze, americane şi sovietice. Făcând adunarea lor, rezultă că: Litwinow, Baruch Maiski, Dreyfus, Shinwell Steinhardt şi Lozowsky, cu toate că sunt cetăţeni sovietici, americani şi englezi — toţi sunt jidani. Toţi se află în poziţii înalte, hotărâtoare în viaţa politică externă şi internă a celor trei ţări pe care le reprezintă. Chiar şi contimporanul cel mai naiv va recunoaşte că aci este ceva. Nici în Anglia şi America nimeni nu va mai admite că această solidaritate strânsă a unei rasse atât de tenace ca cea jidovească, ar putea fi fără însemnătate. Locuitorii acestor ţări au aflat pe pielea lor proprie, cum speculanţii jidani, acesti „bieţi emigranţi" atât de compătimiţi odinioară, au ştiut să exploateze fără scrupul, în folosul lor, situaţiile excepţionale ale războiului. Este oare admisibil, ca numai acei jidani necunoscuţi, mici — „pedestrimea nepolitică" a jidovimii — să se sprijine reciproc în afacerile obscure şi că jidanii din poziţiile politice cele mai importante să nu facă acelaş lucru? Multi ani dearândul englezii şi americanii au contestat existenţa unei probleme evreişti. Acum şi ei o recunosc dintr'odată, fiindcă o resimt atât de puternic pe spinarea proprie, încât nu mai pot trece fără s'o observe. Dar ei recunosc, bineînţeles, numai efectele neinsemnate, deoarece nimeni n'are voie să îndrăznească a descoperi complotul adevărat. Speculanţii jidani, despre care se vorbeşte cu indignare, fac comert cu carne, cafea şi conserve. Conspiratorii, dintre care am numit mai sus pe câtiva, fac însă comert cu viaţa naţiunilor şi a continentelor. Dar despre aşa ceva nu se vorbeşte. Nu-i frumos!

UN OM DESPRE CARE A VORBIT LUMEA ÎNTREAGĂ

Cĕpitanul de marină Otto von Bülow, *comandant de submarin decorat cu Frunzele de Stejar la Crucea de Cavaler, în călătoria împotriva inamicului în care scufundase patru vapoare, a reuşit să surprindă şi să scufunde şi vasul port-avion american „Panger". Micul Henning, care avusese ziua lui de naştere, era, firește, foarte mândru de tatăl său. El şi toţi copiii invitaţi s'au rugat însă ca serbarea să fie amânată până la întoarcerea tătâlui. Aşa s'a şi întâmplat — şi bucuria a fost cu atât mai mare.* Fotografie PK: reporter de război Hubmann

Un comunicat special al submarinelor

La o serie de elevi de submarine: *Comunicate speciale aduc la cunostința echipajelor succesele noi ale camarazilor din fața inamicului.* Fotografie: PK: reporter de război Hubmann

O oră festivă, cum arată fotografia, la care elevii de submarine nu pot participa prea deseori. Școala echipajelor de submarine n'are timp de așa ceva. Indiferent dacă aceste vase cu elevi radio-telegrafiști sau artileriști, cu elevi ai cursului de navigație sau de scufundare, toți au un serviciu foarte sever. Frontul cere activitatea lor și patria trimite mereu, la intervale regulate, vase noui și echipaje noui. Nu se mai întâmplă, ca în primul război, când din cauza perturbărilor în construcție și instruirea echipajelor, sporirea flotei submarine suferea întârzieri, astfel că în ultimul an al războiului trecut nu se aflau pe mare, adică la inamic, decât 45 submarine deci nu mai multe decât ne arată această fotografie a unei serii de elevi de submarine.

In poziţiile de luptă din regiunea Kubanului: *Bombele avioanelor în picaj cad asupra concentrărilor de trupe ale Sovietelor în depresiunile mlăştinoase ale fluviului Kuban şi slăbesc în mod simţitor diviziile de atac sovietice mereu reîmprospătate*

Intr'una din tranşeele cele mai înaintate ale capului de pod dela Kuban: *Fotografia, care ne arată unul din nenumăratele tancuri sovietice distruse în apropierea imediată a tranşeelor germane şi române, este o dovadă a dârzeniei luptelor din acest sector al frontului. Până acum Sovietele au aruncat în luptă cinci armate cu un total de 36 divizii şi 37 brigăzi, mai multe brigăzi blindate şi două flote aeriene, ca să pună mâna pe capul de pod*

ZĂVORUL ÎN FAŢA EUROPEI DE SUD-EST

Sovietele ştiu că acel cap de pod dela Kuban poate deveni cheia spre Marea Neagră, spre Dardanele, spre Mediterană. Şi astfel ele aduc în luptă tot ce pot arunca în acest spaţiu ca masse şi material, precum şi toate mijloacele tactice de care dispun, spre a-l cuceri.

Calea de aprovizionare spre Kuban *este Marea Neagră. Forţe navale germane şi române conduc convoi după convoi spre coastă. Ele trebuie să lupte adeseori cu încercări disperate ale Sovietelor, care ar dori să atace capul de pod dinspre mare* ↓

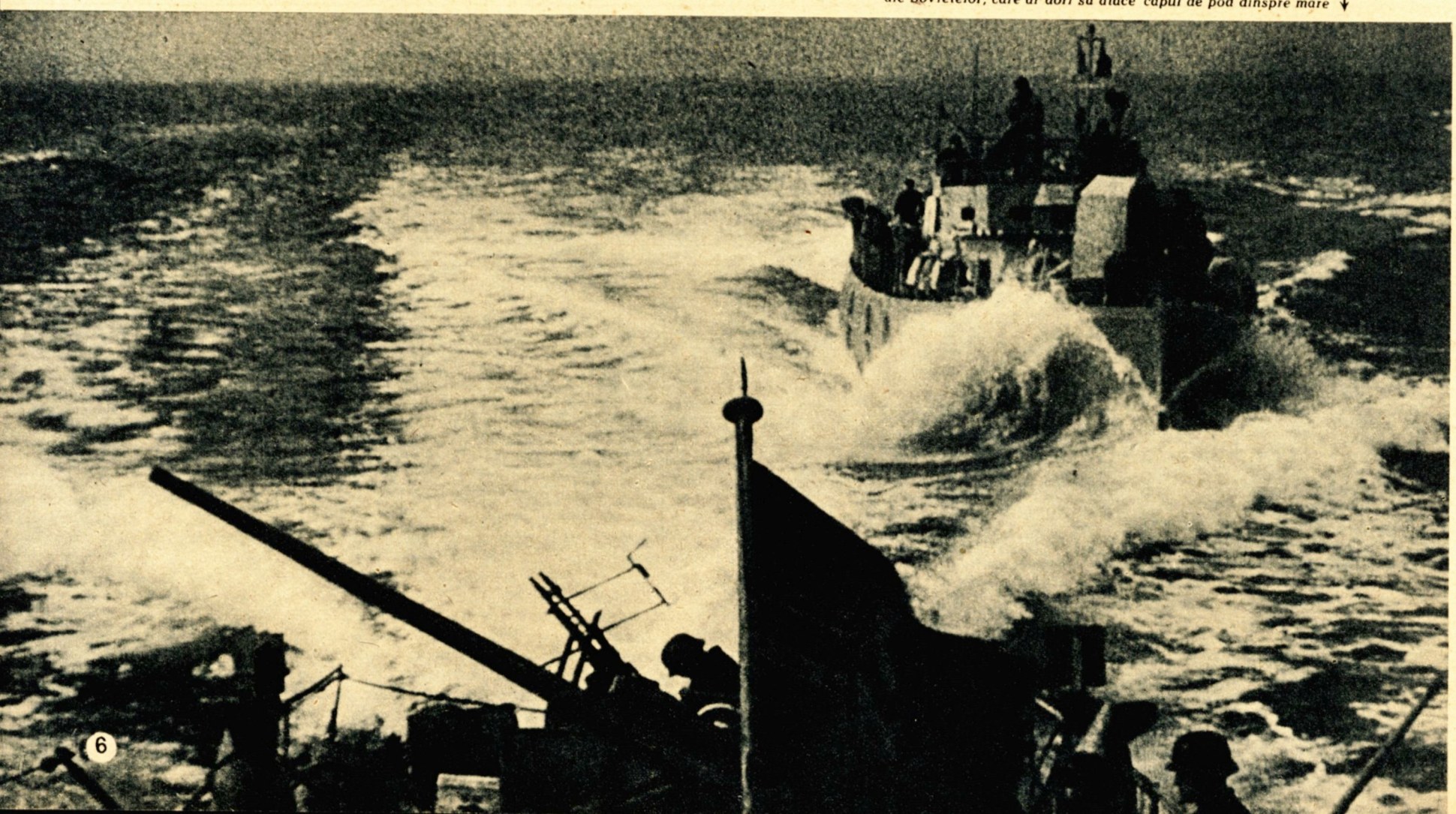

PĂIANJENUL ȘI PÂNZALUI

de Giselher Wirsing

Imperialismul dolarului deceniilor trecute a devenit „imperialismul de forțe" al Statelor Unite de astăzi. El a adus până acum sub dominația lui numeroase popoare, între care Anglia. „S'gnal" pune întrebarea, ce urmări vor rezulta de aci pentru popoarele europene și răspunde în patru teze importante

In acea sală ciudată din suburbia Londrei unde, din toamna anului 1940, Camera Comunilor e silită a-și ține ședințele, în primăvara aceasta s'a produs următorul mic incident: In ora rezervată afacerilor curente de mai mică importanță, ministrul comerțului, Dalton, a vorbit de o serie de mărfuri al căror export a devenit mai greu în cursul războiului. El a arătat că, între altele, firmele engleze nu mai au voie să exporte undițele pentru pescuit, acest articol fiind interzis prin legea de împrumut și închiriere. Atunci, din fundul băncilor rezervate partidului conservator, deputatul Sir Herbert Williams s'a ridicat imediat și a pus întrebarea: „Să fi ajuns oare într'o stare de absolută aservire?"

Sir Herbert Williams este președintele lui Empire Economic Union. El avusese, firește, sentimentul nelămurit, că de aceste mici undițe, al căror export a fost interzis acum englezilor de către americani, s'a atârnat o problemă grea, formidabilă chiar. El avusese completă dreptate.

Sistemul american de economie mondială

Săptămânile acestea se împlinesc doi ani decând, pe bordul cuirasatului de atunci scufundat „Prince of Wales", Roosevelt și Churchill au anunțat faimoasa „Atlantik Charta". Astăzi încă imperialiștii americani se referă la principiul stabilit atunci, că în acest război Statele Unite nu urmăresc a cuceri teritorii noui. Ce s'a întâmplat însă între-timp? Prin legea de împrumut și închiriere, în vigoare din Martie 1941, Statele Unite au creat un nou imperialism, prin care, cu excepția Uniunii Sovietelor, toate statele debitoare Statelor Unite, au fost supuse de acestea la un control absolut al exportului și importului, precum și al organizării producției lor. El cuprinde chiar și amănuntele cele mai neînsemnate. Chiar și undițele obișnuite fabricate de industria britanică. Dacă vrem să înțelegem mai bine această nouă evoluție formidabilă a istoriei mondiale din epoca noastră, trebuie să abandonăm concepția tradițională a imperialismului sistemului vechi și să pătrundem sensul acestui imperialism de împrumut și închiriere al Statelor Unite.

Rar s'a găsit, de sigur, un pseudonim mai inocent ca acela al legii de împrumut și închiriere. Statele Unite nu apar oare ca donatori generoși, care împrumută și închiriază aliaților lor englezi, sudamericani și asiatici, prisosul produselor lor industriale și al materiilor prime? Așa se pare. In realitate este vorba însă de instrumentul cel mai neîndurător al diplomației dolarului care a fost întrebuințat vr'odată contra tuturor debitorilor acestei convenții de împrumut și închiriere. Anglia și toate Dominioanele, China-Ciung-King, majoritatea statelor din America Centrală și de Sud, precum și Egiptul, Iranul și Indiile, toate, cu excepția Uniunii Sovietelor, fac parte din debitorii legii de împrumut și închiriere. Toate aceste grupe de națiuni și continente au cedat Statelor Unite, ca amanet al mărfurilor pe care le primesc dela ele, controlul comerțului lor de export actual și viitor. Acest fapt va avea cele mai mari urmări în toate aceste țări. Ele au devenit părți ale sistemului economic mondial american.

Lupta pentru piețele viitorului

Această evoluție s'a născut dintr'o concepție economică foarte simplă. Examinând chestiunea mai profund, înțelegem imediat mecanismul imperialismului de împrumut și închiriere: Statele Unite au avut încă înainte de acest război, un aparat industrial formidabil pe care nu-l puteau exploata decât în parte, și la anumite epoci, ca de exemplu în 1938, punctul cel mai coborât al crizei, numai într'o fracțiune foarte slabă. In timpul ultimilor doi ani acest aparat industrial a fost desvoltat și mărit considerabil. Vice-președintele Wallace e de părere că producția de război a Statelor Unite va atinge suma de 90 miliarde dolari anual, pe când după calculele sale, producția normală de pace n'ar fi trecut de 20 miliarde dolari.

Prin urmare acest război e dus de Statele Unite mai ales în scopul de a menține și în viitor, pe cât posibil, o parte importantă a acestei producții de 70 milioane dolari, reprezentând diferența între producția de pace și aceia din timp de război.

Cu alte cuvinte, prin participarea la război, urmărind prin politica sa, încă din 1938, deslănțuirea lui, Roosevelt a obținut întâi dispariția celor 12 milioane de șomeri din Statele Unite. Măsura următoare pe care are de gând s'o ia, este pregătirea unui „sistem de pace", care va permite Statelor Unite de a menține, în dauna altor națiuni, supraproducția lor industrială, spre a nu mai fi amenințate în viitor de problema șomajului în proporția cunoscută. Acesta este sensul sistemului de împrumut și închiriere. El trebuie să asigure Statelor Unite piețele viitoare și să desființeze încă de acum concurenții periculoși.

Un alt fapt tot atât de simplu și pe care nu trebuie să-l pierdem din vedere este: Statele Unite sunt o țară importatoare relativ neînsemnată. Adică ele n'au nici o perspectivă, dacă posibilitatea lor de export ar depinde de un volum corespunzător de mărfuri pe care ar trebui să le importe în Statele Unite din țările cumpărătoare.

Problema desfacerii mărfurilor este deci mult mai defavorabilă pentru Statele Unite ca pentru țările continentului european, a căror producție se completează atât de bine, încât o unitate economică europeană funcționând în timp de pace, ar putea absorbi fără nici o dificultate cea mai mare parte a producției industriale, în timp ce producția agrară a continentului european dispune de o piață absolut sigură, presupunând, firește, organizarea unui sistem comun de export. Pentru materiile prime tropice și sub-tropice care nu se află în zona noastră, Europa are nevoie numai de un anume supliment de export de produse industriale de înaltă calitate. Și acest surplus va exista totdeauna, deoarece anumite industrii de calitate europene posedă încă de acum în lumea întreagă o superioritate de quasi monopol, care le va asigura totdeauna o piață de desfacere. Acordul comercial germano-japonez încheiat în primăvara 1943 este cel mai bun exemplu pentru viitor.

O lovitură de pumnal contra concurentului industrial

Alta este situația Statelor Unite. Ele s'au dovedit a fi incapabile de a utiliza în propria lor țară surplusul producției lor industriale și agricole, printr'o mărire a pieței interne. Aceasta a fost ținta urmărită prin New Deal. Dar acest sistem a eșuat complet încă înainte de război. Incă din 1939 Roosevelt a recunoscut că o treime a americanilor trăiește în cea mai adâncă mizerie. Prin urmare ei doresc să-și asigure încă de acum teritorii întinse pentru exportul lor viitor. Ei cred că cea mai bună metodă de a atinge ținta aceasta ar fi cucerirea sigură și exclusivă a comerțului exterior al celor mai importante țări exportatoare de produse industriale și de materii prime din lume. Cel mai mare obstacol ce se află în calea acestei ținte era, firește, industria de export britanică. Astfel primul atac al imperialismului de împrumut și închiriere s'a îndreptat contra Angliei.

După litera severă a convenției de împrumut și închiriere, Anglia nu are voie să utilizeze nici o mașină primită din America în cadrul sistemului de împrumut și închiriere, spre a fabrica mărfuri destinate exportului. Nici o materie primă importată pe baza acestui acord nu poate fi exportată de Anglia — nici chiar ca marfă prelucrată. Afară de aceasta Anglia a trebuit să semneze un tratat încă din Septembrie 1941 — deci încă înainte de intrarea în război a Statelor Unite — după care ea nu mai are dreptul decât la două treimi din exportul ei de pace și numai 40 la sută din exportul ei de oțel în America de Sud. Cea mai mare parte a capitalului britanic plasat în America de Sud, în valoare cam de un miliard de lire sterline și care era de două ori mai mare decât capitalul englez investit în Indii și Ceylon — a trecut, în cursul acestor patru ani de război, în mâinile americanilor. In Indii chiar, influența comerțului american a crescut considerabil în cei doi ani ce au urmat după intrarea în vigoare a legii de împrumut și închiriere. Anglia a devenit o țară debitoare. Și de astădată acordul de împrumut și închiriere nu va permite englezilor să refuze plata datoriilor lor, cum au făcut-o după primul război mondial, numind în batjocură pe unchiul Sam: „Unchiul Shylock", cum era la modă în Anglia imediat după marele război. Deastădată Sam este mai prevăzător. El nu primește poliță pentru o livră de carne, ci o taie imediat din

PĂIANJENUL ȘI PLASA LUI

trupul viu al datornicului său. Acordul prevede anume că creditorul are dreptul să controleze comerțul de export al debitorului. Astfel Anglia a fost încurcată, pentru un timp interminabil, într'o plasă, în mijlocul căreia șeade păianjenul american. Acesta nu omoară victima sa cu o muscătură brutală, ci îi suge viața încet-încet.

Monopulul traficului mondial

Astfel goana lui Roosevelt pentru obținerea unor puncte de sprijin pentru un sistem gigantic de comunicații aeriene în viitor, care să fie în acelaș timp, și în primul rând, și un sistem strategic, se explică prin concepțiile vaste și liniile de forță ale imperialismului britanic. Vice-președintele Wallace a și declarat că acest sistem de aviație mondial de după război va constitui unul din acele mijloace care vor servi la reducerea șomajului ce amenință Statele Unite în timp de pace. Incercarea de a înființa un monopol american de aviație mondială, care, spre marea spaimă a englezilor, s'a manifestat dintr'odată primăvara 1943 — despre care „Signal" a vorbit în numărul 9 — face parte din aceste planuri tot așa ca și pretenția lui Wallace la o „internaționalizare" — adică americanizare — a tuturor aerodromurilor din lume.

In aceiaș ordine de idei Statele Unite mai încearcă a obține și supremația în navigația mondială a viitorului, la care să ajungă tot prin efectele sistemului de împrumut și închiriere și prin „diviziunea muncii" asupra căreia au ajuns la o înțelegere cu Anglia.

Tot ca și în domeniul aviației, unde, cum se știe, legea de împrumut și închiriere interzice englezilor a construi avioane de distanță lungă, comisiunea numită „Combine Shipping Adjustment Board" împiedecă de pe acum în mod sistematic o reconstruire a flotei engleze. Convenția de împrumut și închiriere prevede în mod special, că materiile prime americane pot fi întrebuințate, numai la repararea flotei de comerț engleze existente, dar nu și la construcția de noi vase de comerț. Și acum tonajul britanic scade din lună în lună din cauza războiului submarin, aceasta însemncază că numărul vaselor engleze devine din ce în ce mai mic, în timp ce americanii, cu toate pierderile grave suferite, nu sunt atinși în așa măsură prin aceste scufundări, fiindcă pe baza acestei convenții ei pot construi un număr mai mare de vase ca englezii. Concurentul englez al Statelor Unite pe piața mondială a viitorului este atât de strâmtorat încă de acum prin convenția de împrumut și închiriere, încât el nu mai reprezintă nici o primejdie amenințătoare pentru desfășurarea imperialismului american.

Controlul materiilor prime

Țările de materii prime ale Americei de Sud și apoi ale Asiei și Africei vor resimți abia acum care va fi soarta lor sub regimul legii de împrumut și închiriere. Aci americanii au ca principiu fundamental să obțină un control sever asupra materiilor prime prin politica lor de comerț exterior. Țările producătoare de materii prime vor fi forțate a importa în viitor produse americane în cantitățile cele mai mari, în timp ce ele vor fi silite a vinde Statelor Unite propriile lor materii prime la prețurile cele mai reduse. Aci Statele Unite se servesc de întreaga putere a rezervelor de aur acumulate în pivnițele Fortului Knox din Kentucky, care se ridică la peste trei sferturi din stocul de aur al lumii.

De câteva luni presa mondială semnalează planul ministrului de finanțe iudeo-american Morgenthau, de a crea un etalon monetar mondial care, sub numele „Unitas" nu va fi altceva decât dolarul aur american, de care vor trebui să depindă toate celelalte monede. Morgenthau a și prezentat un asemenea plan în Ianuarie 1942, la conferința panamericană din Rio. Toate statele Americei Centrale și de Sud, afară de Argentina, au fost silite să accepte acest proiect. Dacă prin ocuparea Birmaniei de către japonezi China din Ciunking n'ar fi în realitate izolată de lumea exterioară, ea ar fi fost silită deasemenea să accepte acest sistem. In Iran, în Siria și în Egipt, americanii lucrează după acelaș principiu. Și în Indii conflictul dintre ambasadorul american Philipps și vice-regele Linlithgow (care s'a manifestat prin faptul că Philipps n'a primit autorizația de a vizita pe Ghandi), a luat naștere numai fiindcă vice-regele a refuzat să cedeze imediat propunerilor americane care urmăreau a cuprinde și Indiile în acest sistem al supremației dolarului.

Pentru câteva state ale Americei de Sud exemplul victimei plasei de păianjen este încă și mai justificat ca pentru Anglia. Formele acestor state vor fi menținute. Ele păstrează pe președinții lor, parlamentele lor, întrucât posedă așa ceva, și anumite jucării naționale pe care ele pun, eventual, preț. Dar în realitate, aceste țări și-au pierdut independența în mod atât de absolut, încât vice-președintele Wallace putea spune într'un articol din „American Magazine": „Regiunile întinse ale Americei latine există poate și modul cel mai puternic imaginația comerciantului modern din Statele Unite. Toată America latină oferă posibilități pentru realizarea unor proiecte promițătoare de câștig." Wallace numește apoi țările Americei de Sud, una după alta și menționează pe scurt, misiunile pe care crede a le putea da aci capitalului american, precum și, în orice caz, specialiștilor, inginerilor și altor experți americani. Țările sudamericane nu vor valorifica deci în folosul lor propriu bogățiile solului lor, ale minelor, ale izvoarelor de petrol și ale pădurilor lor, ci acestea vor servi exclusiv capitalului american care le va exploata. Nimic nu e mai caracteristic în privința aceasta ca mizeria în care trăiesc bolivianii spanioli și indianii în minele de cositor din Bolivia, care dela sfârșitul războiului sunt exploatate aproape exclusiv de capital nordamerican. Țările sudamericane care odinioară erau organizate pentru un schimb de mărfuri natural cu Europa, au fost incorporate acum în planul de materii prime ale Statelor Unite și degradate la nivelul coloniilor de exploatare. Numeroase voci din America de Sud sunt o mărturie a oprimării pe care sudamericanii o resimt și contra căreia ei nu se pot apăra.

Patru concluzii pentru Europa

Trebuie să punem deci întrebarea: care vor fi urmările ce vor rezulta din atacul imperialismului dolarului contra lumii extra-europene? Este limpede că, noi europenii, nu putem rămâne indiferenți în fața acestei situații din care trebuie să tragem concluziile în ceeace ne privește. In legătură cu aceasta putem stabili patru teze care privesc, în mod egal, interesele tuturor europenilor.

Teza 1:

Europa considerată ca o unitate

Noul imperialism american concepe continentul european ca o unitate. După istoria noastră, noi ne simțim înainte de toate, italieni, germani, suedezi sau bulgarii. Dar alte continente ne socotesc pur și simplu europeni, cărora ei dau un anume rol în cadrul acestui mare program de imperialism mondial. De sineînțeles că Statele Unite, ca cea mai mare putere navală extra-europeană, vor încerca să profite din toate conflictele interne europene spre a slăbi continentul, așa cum au reușit cu Anglia. Scopul lor este a îndepărta țările industriale ale Europei, cum au făcut-o cu Anglia, din concurența pe pietele transoceanice.

Politica mondială americană va încerca deci a împiedeca realizarea unității europene, asmuțind însă în acelaș timp popoarele europene unele contra altora. In felul acesta imperialismul american speră a atinge cu cel mai mult succes scopul său. Politica Americei față de guvernul francez este exemplul cel mai caracteristic în privința aceasta, Cordell Hull s'a lăudat recent că, pe de o parte el a încercat prin amiralul Leahy să poarte cu vorba guvernul din Vichy, în timp ce, de altă parte, consulul general Murphy pregătea la Casablanca răpirea imperiului colonial francez din Africa de Nord. Acest exemplu poate fi aplicat la întreaga politică americană în Europa. Americanii s'au folosit sistematic chiar și de relațiile sentimentale și prieteniile vechi numai spre a atinge mai ușor țintele politicii lor. Numai o solidaritate europeană poate opune o rezistență contra acestui imperialism al dolarului care abia acum se arată în întreaga lui amploare.

Teza 2:

Africa, punctul principal

Statele Unite consideră dominarea Africei ca nucleul planului lor de dominație mondială. Prin Africa ei speră a putea compensa pierderile suferite în Asia de Răsărit. Astfel una din țintele lor este de a îndepărta popoarele europene de Africa. Această amenințare este îndreptată atât contra imperiilor coloniale ale Franței și Belgiei, cât și acelor ale Spaniei și Portugaliei și, firește, ale Italiei și Germaniei. Francezii văd cum încă de acum imperialismul american trece fără scrupul peste interesele franceze. Generalii francezi care au trecut la inamic joacă numai rolul unor simple marionete jalnice în acest program mondial al americanilor.

Teza 3:

Europa indiferentă Statelor Unite

Incă de acum Statele Unite nu se mai interesează de soarta Europei. Contrar celor petrecute în primul război mondial, Statele Unite nu văd în reconstruirea economiei europene o țintă ademenitoare pentru ei. Părerea americană este că o Europă unită și puternică ar constitui numai o piedică la desfacerea supraproducției americane în diferitele țări europene. Statele Unite intenționează chiar și o restricție severă și un „control internațional" al producției agrare europene. După o informație a ziarului „Aftonbladet" din Stockholm, la conferința alimentară dela Hot Springs din Virginia, ținută în Mai 1943, s'a formulat, cu o naivitate absolută, următoarea pretenție:

Franța, Belgia, Italia și Spania, precum și țările scandinave vor trebui să înceteze cultivarea grâului, a sfeclei de zahăr și a cartofilor, precum și absolut a tuturor produselor agrare de bază, spre a asigura în modul acesta Statelor Unite, Canadei și Australiei monopolul de aprovizionare al acestor țări cu grâu, sfeclă etc. La Hot Springs s'au mai discutat propuneri similare și pentru producția agrară din Europa de Răsărit. Imperialismul dolarului ar distruge deci, dacă ar avea puterea pentru aceasta, baza agrară a Europei în favoarea unei „diviziuni a muncii" mondiale. Țăranul european ar depinde atunci de un proiect de producție fabricat de americani, și Europa — iată ținta politică a acestui proiect — va fi mai îndepărtată ca oricând dela posibilitatea de a hrăni măcar aproximativ pe locuitorii săi. Ori ce încredere într'un interes pozitiv al Statelor Unite pentru Europa este o iluzie, care s'ar răzbuna amarnic.

Teza 4:

Front contra imperialismului

Toate proiectele concepute de Statele Unite în baza legii de împrumut și închiriere sau în baza planurilor de producție mondială în viitor, au ca țintă finală a asigura Statelor Unite, în mod simultan, supremația militară atât în lumea din Atlantic, cât și în cea din Pacific. Dacă acest imperialism american ar câștiga influență în Europa, el ar putea preda popoarele acestui continent — pentru care n'are nici un interes special — puterilor sovietismului, sau le-ar putea utiliza drept carne de tun spre a apăra interesele sale contra Uniunii Sovietice, astfel cum a arătat vice-președintele Wallace, când a vorbit ultima oară despre un al treilea război mondial. In ambele cazuri nu s'ar mai putea vorbi de o suveranitate a popoarelor europene.

Iată motivele mai adânci ale luptei duble pe care puterile europene o duc atât contra sovietismului cât și contra americanismului. Dacă Europa ar fi prinsă în plasa acestui păianjen, țările europene ar deveni numai niște obiecte de exploatare. Nivelul social al Europei nu ar mai avea nici o posibilitate de desvoltare. Noi n'am mai avea dreptul de a ne determina singuri prezentul. Singura noastră posesiune dureroasă ar fi numai trecutul nostru.

Acestea sunt motivele pentru care al doilea război mondial a devenit pentru europeni cel mai mare război antiimperialist al tuturor timpurilor. Aci se arată întregul sens al sacrificiilor ce se aduc acum, peste tot, în Europa.

Sfârșit

OAMENII DE MÂINE

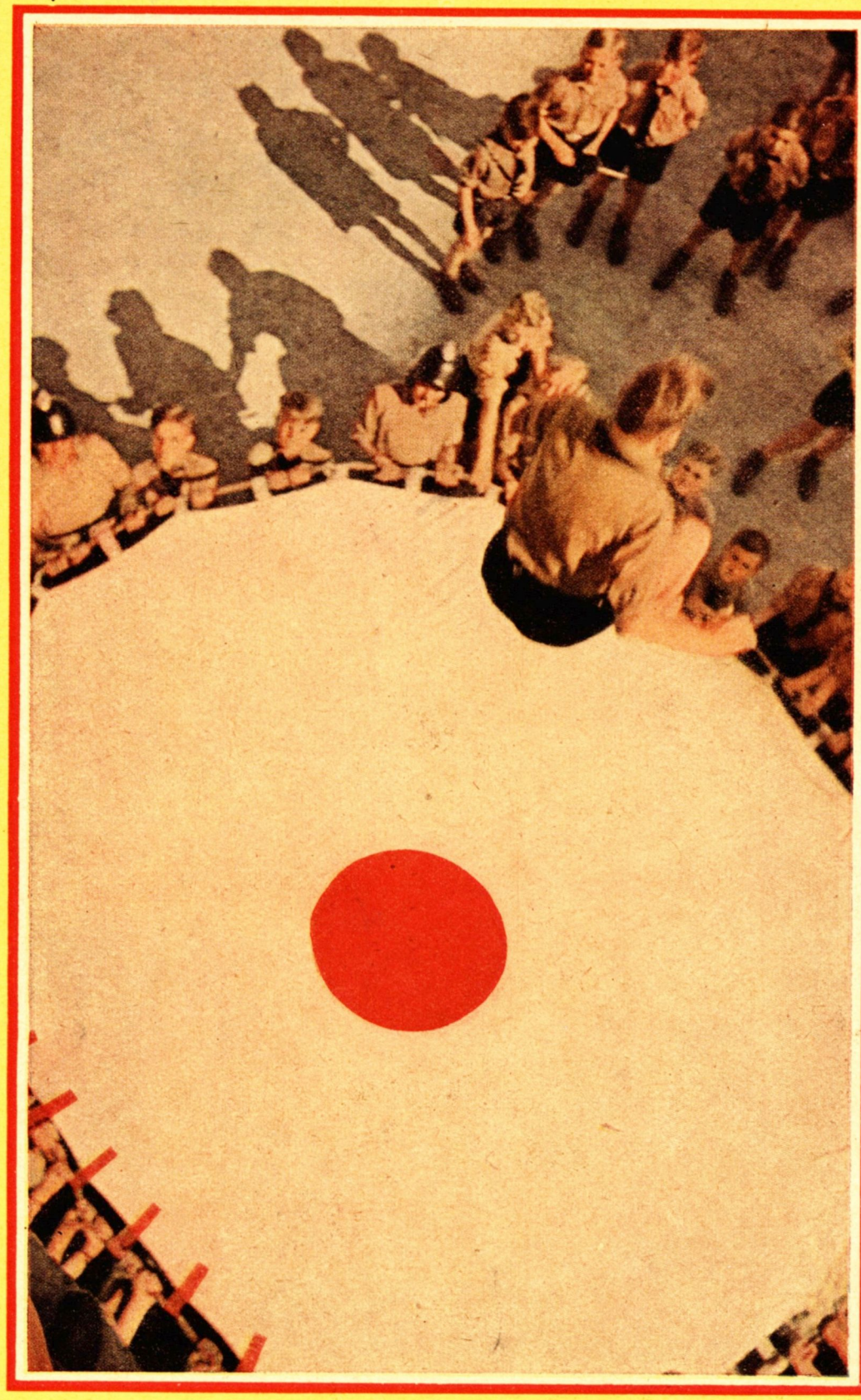

Terenul de sport — oţelirea corpului. *Sportul de întrecere şi probele de rezistenţă ocupă locul întâi al perfecţionării fizice*

Orele libere *ale elevilor şcoalei Adolf Hitler sunt petrecute în mare parte în mijlocul naturei. Excursii vesele peste câmpii şi prin păduri procură o destindere spirituală şi dau o nouă putere de muncă*

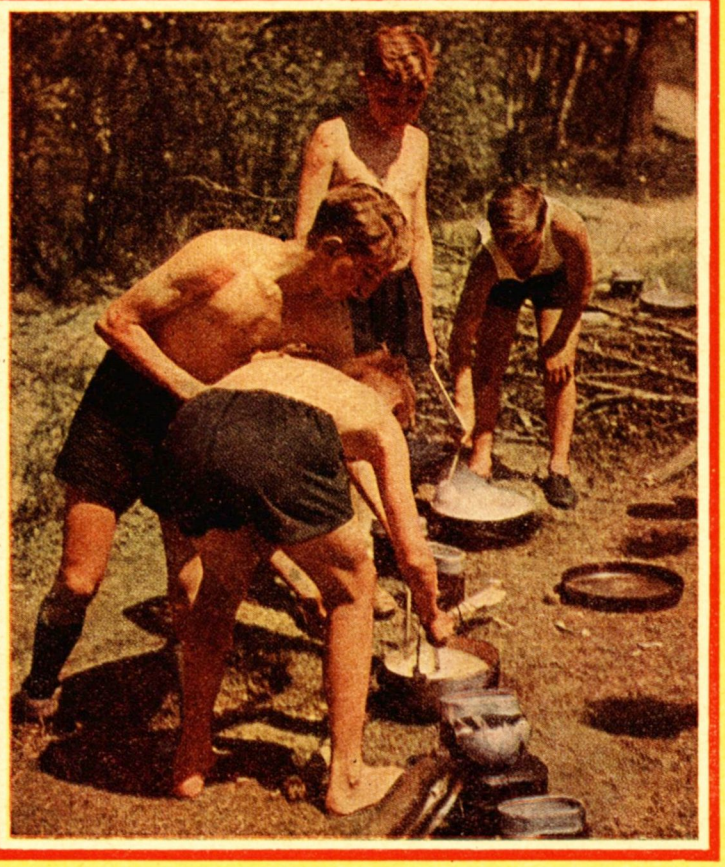

Saltul în pânza întinsă — o probă de curaj. *Prin exerciţii variate şi dificile, elevii şcoalei Adolf Hitler sunt formaţi pentru a deveni oameni hotărâţi şi energici*

Este o chestiune de onoare *ca în timpul călătoriilor şi excursiilor, tinerii să-şi prepare ei înşişi supa*

Construite în regiunile cele mai frumoase, *aceste şcoli sunt ele însăşi o podoabă a peisajului înconjurător*

La clişeul din pagina precedentă: **Talentul artistic al fiecăruia** *în parte este cultivat în şcoala Adolf Hitler tot atât de scrupulos ca şi educaţia spirituală şi corporală. Un şcolar tânăr, al cărui talent puternic a fost încurajat cu multă înţelegere la cursul artistic, în faţa operei sale „Familie de ţărani"*

Fotografii PK: reporter de război Weidenbaum

Bărbații de mâine

Despre obiectivele pedagogice ale școalelor Adolf Hitler

Noua Germanie a creat și o nouă categorie de școale, numite școalele Adolf Hitler. Ca în totdeauna când apare un lucru cu totul nou, și la apariția acestor școale s'au răspândit diferite păreri greșite, mai ales în străinătate, dar și în Germania. In ultimele decenii, au apărut în multe locuri, în lumea întreagă, o serie întreagă de noi metode de educație și de noi sisteme de învățământ. Este natural că național-socialismul refuză în primul rând sistemele bazate pe principiile marxiste, comuniste sau bolșevice. Principiul școalelor Adolf Hitler este foarte simplu. In aceste școale, spre deosebire de instituțiile de învățământ pur științifice, se urmărește formarea unor oameni întregi, a unor caractere, provenite din toate straturile poporului. Prin educarea și instruirea tineretului trebue să se realizeze un nou echilibru creator între om ca personalitate și ca membru al națiunii întregi. In același timp se urmărește o nouă soluționare, o rezolvare fericită, a vechii tensiuni dintre generațiuni.

In școalele Adolf Hitler nu se admit decât elevi selecționați după însușirile lor fizice, sufletești și de caracter. Mulți părinți cari și-au putut înscrie băiatul într'una din aceste școale, au avut poate anumite rezerve în prealabil, temându-se ca nu cumva băiatul să nu fie pregătit acolo numai într'un mod unilateral, pentru anumite profesiuni, adică pentru funcțiuni la stat și în armată. Dar de sigur că temerile sale au fost spulberate de însuși băiatul său, în cea dintâi vacanță petrecută în casa părintească. Intr'adevăr, dacă vreun elev dă dovadă de talent într'un domeniu anumit, el va întâlni tocmai în aceste școale cea mai mare solicitudine pentru desvoltarea și perfecționarea cât mai intensă a talentului său. Educatorii și profesorii dela școalele Adolf Hitler au misiunea deosebit de accentuată de a-și sprijini cât mai mult elevii în căutarea profesiunii celei mai potrivite pentru ei. Talentele deosebite în toate domeniile activității umane sunt foarte rare, de aceea națiunea n'ar vrea să piardă niciunul dintre aceste talente. Dar cât de numeroase sunt personalitățile de seamă cari și-au găsit numai pe drumuri ocolite adevărata misiune și vocație a vieții! Se evită cât mai mult astfel de ocoluri costisitoare pentru națiune, în cariera tinerilor talentați, dacă școala, prin structura sa și prin mulțimea mijloacelor sale este în stare să observe și să desvolte cu atenție orice germen de talent individual.

O națiune are nevoie de oameni pricepuți în domeniul lor, pionieri și personalități superioare în toate domeniile vieții. In majoritatea cazurilor, tinerii își dau seama cam târziu că au o vocație profesională sufletească. In școalele Adolf Hitler, care sunt prevăzute atât cu terenuri sportive cât și cu laboratoare, se face totul pentru a evita greșelile în alegerea profesiunii.

Intr'adevăr, țelul școalelor Adolf Hitler este de a desvolta calitățile cele mai puternice și frumoase ale individului, pe baza unei ideologii puternice și vitale și pe temeiul talentului moștenit al personalității, — spre binele națiunii.

Quartet la gura sobei: *Elevii pot învăța, după alegere un instrument muzical sau mai multe. Dacă priceperea lor le permite, ei se adună în grupe de muzicanți și dau câteodată un concert.*

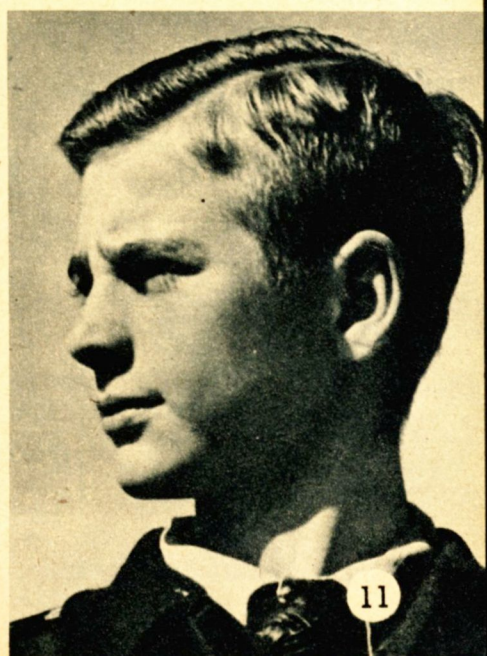

Trei din cei mulți

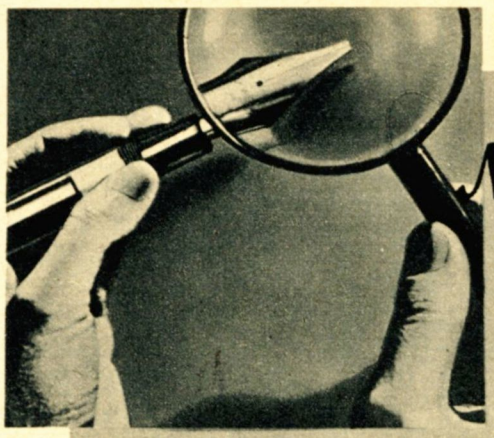

Neted și lucios

ca mătasea este vârful fiecărei peniţe

Kaweco

De aceea tocul **Kaweco** alunecă pe hârtie uşor întocmai ca o „pană"

Ultimele creaţii **Kaweco** vi se arată cu plăcere în magazinele de specialitate

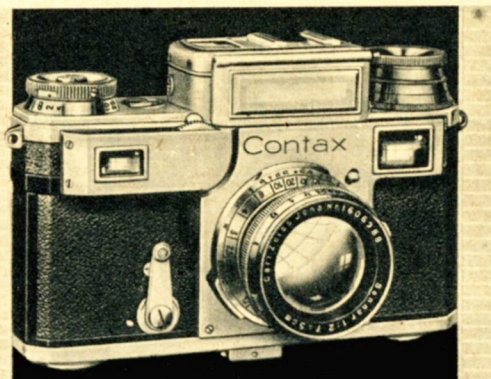

In uzinele societăţii Zeiss Ikon A.G. s'a pus condiţia preciziunii ca un principiu al întregului domeniu de fabricaţie al aparatelor fotografice. Aparatul fotografic CONTAX, pentru formatul 24×36 mm, prevăzut cu pozometru şi telemetru, în îşi găseşte cea mai înaltă expresie interpretarea plină de simţul răspunderii a lucrului în comun. Preciziunea fabricaţiei la Zeiss Ikon este garanţia pentru aparatele fotografice de performanţe excepţionale.

ZEISS IKON AG. DRESDEN

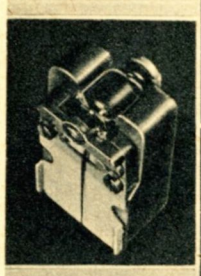

ZEISS IKON

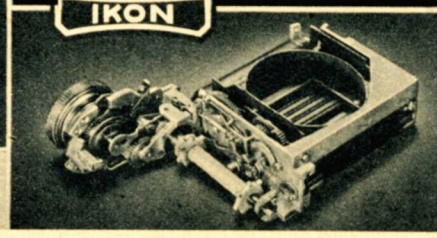

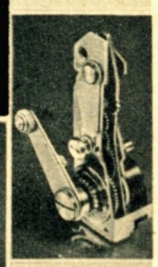

Stefan L. Scherer, Bucureşti I, Strada Dr. Râureanu 4

O recunoaştere forţată: O privire în faţa unei poziţii pe frontul de Răsărit, despre care „Signal" ne vorbeşte aci pentru prima oară

O astfel de poziţie poate avea o adâncime până la 50 kilometri. Trasarea ei în detaliu se conformează condiţiilor locale ale ţinutului şi ale tacticei. In principiu se poate spune că începând dela sârma ghimpată în primele tranşee până înapoi în regiunea unde începe iar viaţa civilă, întregul aparat complicat al unei armate combatante s'a îndrep tat asupra unei singure ţinte, aceia de a cauza inamicului pierderi cât se poate mai grele. O astfel de poziţie mai ascunde în ea şi ceva care este cu totul nou în istoria războiului: O aprovizionare cât mai largă a trupelor din agricultura şi industria regiunei şi cu propriile mijloace. In timp ce plugul ară în poziţiile cele mai înapoiate, în primele linii bântuie războiul, pornesc neîntrerupt acţiunile echipelor de asalt şi câteodată şi recunoaşteri forţate mai mari, pregătite de artileria concentrată, peste ţara nimenui, spre inamic. Fotografia de sus arată clipa în care, după o pregătire puternică de artilerie, o echipă de asalt pătrunde în ţara nimenui.

Câteva tranşee

şi ce se ascunde în dosul lor

Marea ofensivă de iarnă pornită cu o uzură de masse de Soviete pe frontul de Răsărit, n'a atins scopul ei, anume: a străpunge şi a răsturna frontul german. Trupele germane s'au retras, cauzând inamicului, în permanenţă, pierderile cele mai mari, în poziţii puternice pregătite dinainte. Această mişcare a adus germanilor scurtarea de front plănuită în poziţii tactice excelente alese cu îngrijire — iar Sovietelor o grea lăsare de sânge şi, ca rezultat final, un câmp de luptă nefavorabil şi pustiu. Reporterul de război al „Signalului", Artur Grimm, ne arată pentru prima oară câteva vederi din sistemul misterios şi ciudat de poziţii, care este adaptat atât caracterului peisajului, cât şi al trupelor şi comandamentului în spaţiile întinse ale Răsăritului

Un post de observaţie

O armată se hrăneşte singură

In spatele obstacolului de sârmă ghimpată: *Războiul de apărare cere fiecărui grenadier adeseori mai multă combativitate decât ofensiva. Fiindcă e mai uşor a lupta, când tancurile au curăţit totul în calea lor şi inamicul nu mai rezistă. Aci fiecare sentinelă este pusă, însă în faţa primei izbitiri a inamicului pornit la atac. Siguranţa întregului sector de luptă depinde în mare parte de atenţia şi puterea sa de acţiune. (Clişeul de sus). Spre a afla situaţia la inamic, echipe de recunoaştere se află în permanentă activitate. Fotografia de jos arată o astfel de echipă, care sare repede peste un drum expus vederii inamicului, care duce în poziţiile germane cele mai înaintate din ţara nimenui*

Aceste două vederi ne arată lămurit mai ales instalalațiile întinse ale poziției întregi. Cei necunoscători se lasă înșelați de aparența că terenul ar fi numai slab ocupat. Dar peste tot în pământul ușor ondulat trăiesc soldați, se înalță țevi (cliseul de sus). Între pozițiile tunurilor grele (cliseul jos) soldații ară câmpul cu plugul. Recolta bogată a acestui ținut roditor prinde bine armatei Fotografii PK.: reporter do război Grimm (6) reporter de război Rudicke (1)

Pe harta în relief *un general comandant examinează planul asaltului viitor din poziție. Atacurile inamice sunt zdrobite, pe cât posibil, încă din momentul când au fost semnalate*

Pe planul mai înapoi *se construiesc în pământ noui cazemate pentru rezerve de trupe, cai, mașini, muniție, arme și provizii. In felul acesta au luat naștere adevărate orașele, pe care nici un dușman nu le poate repera*

Din patrie *sosește însă, fără întrerupere, aprovizionarea. Aci se vede abia ce este ascuns atât de enigmatic în zonele din față — adevărata forță a acestui front* →

ACUM NU MAI ESTE AȘA DE RĂU!

Reportaj dintr'un stat european care fusese odată complet bolșevizat

Revista „Signal" a publicat în ultimul ei număr un reportaj în legătură cu absorbirea treptată a unui stat european de către Uniunea Sovietelor. Acțiunea a început într'un fel cu totul nevinovat. S'a încheiat întâi un pact. Au fost ocupate puncte de sprijin, un domn politicos din Moscova dădea sfaturi. După înlăturarea armatei și a poliției, în urma unor alegeri de formă, s'a instalat un parlament comunist, care a hotărât incorporarea la Uniunea Sovietelor, a desființat proprietatea particulară și a înlăturat întreaga ordine de până atunci. Autorul, reporterul de război PK, Hubert Neumann, a vorbit el însuși cu mulți martori ai acestor evenimente dramatice. Reproducem aci sfârșitul acestui reportaj, care schițează un capitol dramatic din viața unui popor, care și-a încredințat soarta celor dela Moscova

Partea IIa

În șaizeci de zile — cât trecuse dela încheierea alianței militare cu Uniunea Sovietică — țara își pierduse aspectul obișnuit.

Viața era deposedată sistematic de toate culorile sale, pe zi ce trecea. Idealurile, sentimentele, năzuințele și misiunile, veșnicele impulsuri ale vieții pământești, se contopeau în fața plenului practicii leniniste într'o culoare cenușie mohorîtă. De această atmosferă nu scăpai decât dacă te închideai în casa ta.

Domnul A. era proprietarul unui magazin de încălțăminte cu două vitrine frumoase. Pe vremuri, după ce își învățase meseria, și-a deschis un mic atelier iar nevastă-sa ducea pantofii reparați pe la clienți pe acasă. Deoarece lucra frumos și bine, primi din ce în ce mai mult comenzi de pantofi de comandă. Pantofii lucrați de el plăceau clienților și îi câștigară un modest renume în cartierul său. El se ținu de acest renume, se mulțumi cu un profit mic și se înstări încet, dar neîntrerupt. Își angajă o calfă, apoi trei. Economiile le investi în unelte mai bune, și în sfârșit, după o trudă de douăzeci și cinci de ani, avea o mică fabrică de ghete, în care lucrau opt calfe și ucenici. În magazin serveau două vânzătoare. Avea clienți în întreaga provincie.

La trei zile după votarea nouei legi, veniră doi oameni în prăvălia sa. Unul avea cu el o servietă, celălalt era îmbrăcat într'un costum soios și avea în cap o șapcă de marinar. Străinul cu servieta scoase o coală de hârtie pe care era un text bătut la mașină. Apoi spuse:

Naționalizat . . .

— Comisariatul poporului pentru economie a dispus naționalizarea întreprinderii. Fabrica trece în proprietatea poporului, cu tot inventarul său viu și mort, precum cu toată averea sa. După expertiza contabilității veți afla dacă obligațiile existente vor fi recunoscute sau considerate drept datorii particulare. Poți pleca imediat. Însoțitorul meu — aici arătă pe tovarășul cu șapca de marinar — este tovarășul Z., noul director roșu al întreprinderii.

Domnul A. nu scoase întâi nicio vorbă. Într'un târziu, reuși să spună cu vocea înnecată:

— Nu se poate . . . Eu nu sunt un capitalist. Eu mi-am agonisit totul singur. Sunt pantofar de meserie . . . Comisarul poporului a declarat că averea agonisită în mod cinstit rămâne neatinsă . . . Cercetați și vedeți că întreprinderea mi-am creat-o în mod cinstit, până la ultimul ban . . .

— Nu mai vorbi atâta! — răspunse străinul cu servieta. — Iată actul . . . Ai 10 angajați, prin urmare ești un exploatator."

Peste un ceas, domnul A. stătea pe stradă și se uita la magazinul său. Omul acesta, în vârstă de aproape cincizeci de ani avea un aspect de parcă l-ar fi lovit damblaua.

Ceeace i s'a întâmplat lui, au pățit-o în zilele acestea mii de patroni din toate orașele. Optimiștii s'au înșelat, crezând că Sovietele vor aplica noțiunea de „clasă avută" numai asupra marilor capitaliști. În afară de bănci, fabrici, armatori și societăți comerciale fură expropriați proprietarii magazinelor de alimente, textile, drogheriile, restaurantele, cinematografele, societățiile de transporturi etc., dacă aveau o mână de angajați. Ce e drept, aceasta nu se făcu după un plan precis, ci în mod arbitrar. Multe firme au fost „naționalizate" de două sau trei ori, fiindcă diferitele comisariate ale poporului se certau pentru viitoarele drepturi de proprietate. Intreaga proprietate imobiliară fu confiscată. Ipotecile rămâneau și în acest caz ca obligațiuni particulare asupra debitorilor, dar deoarece se expropriaseră și financiarii, foștii proprietari rămâneau datori cu ipoteca iarăși față de Stat. Se știa prea bine că nu puteau plăti, dar titlul de debit rămânea un bun mijloc de presiune pentru viitor.

Pentru a înnăbuși mila ce se manifesta față de „oamenii de altă dată", cum li se zicea acum celor expropriați, bolșevizarea economiei fu însoțită de un val de agitație împotriva „mizerabililor paraziți ai avutului poporului". Miliția făcea perchiziții la domiciliile comercianților, și dacă găsea la ei numerar, ziarele scriau că s'a descoperit iarăși un caz de „delapidare" a capitalului unei întreprinderi. Se intentau procese împotriva acestor comercianți.

Economiile lor au fost jefuite

Se urmărea înlăturarea burghezimii și a clasei mijlocii, adică a păturilor sociale cari au constituit până atunci temelia Statului. Dar și cei din clasa muncitoare, lucrătorii și funcționarii, își pierdură micile economii. După ce conturile de bancă și de depuneri fuseseră blocate de o vreme, consiliul comisarilor poporului dădu o dispoziție prin care ce scoteau din circulație toate banctnotele fostei monede naționale, care mai circula alături de rublă. Nu se făcea niciun schimb.

Familia domnului A. — el, soția și doi copii —, avea o locuință cu patru camere. Domnul A., auzind la radio că exproprierea imobilelor va însemna sfârșitul speculei cu locuințele și începutul „unei reglementări sociale a problemei locuințelor", văzu că și-a pierdut și ultimul lucru pe care îl mai avea.

Scepticismul său era îndreptățit. Noua reglementare însemna introducerea legii sovietice generale a chiriilor. În principiu, suprafața locuințelor se limita pentru fiecare cetățean la 9 mp, plus 2 mp dependințe. Cel care voia să locuiască într'o locuință mai mare decât această „locuință normală" — o cameră cu o suprafață de 3 × 3 metri — putea să-și ia o locuință mai mare, dar trebuia să plătească o chirie cu mult mai mare. Comitetele executive locale, fostele primării, puteau face excepții pentru funcționari politici, specialiști economici sau tehnici și personalități de seamă.

Deoarece domnul A. făcea parte dintre „cei de altă dată" și fiindcă nu era nici „lucrător de origină proletară", cu toate că era pantofar ca și tatăl său, fu obligat să se mute, căci nu i se recunoscu dreptul la vechea locuință. Locuința sa cu patru camere avea o suprafață totală — inclusiv dependințele — de 92 mp. Dar pentru el, soția sa și cei doi fii nu stăteau la dispoziție decât 36 mp. suprafața camerelor și 8 mp suprafața dependințelor, în total 44 mp, a căror chirie era de o rublă pe metrul patrat. Dar restul de 48 mp costa de patru ori mai mult, adică 4 ruble pe mp, în total 192 ruble, plus 44 ruble pentru suprafața normală, adică în total 236 ruble.

Niciun „om de altădată" nu putea plăti sume atât de mari, căci, după informațiunile date de autorități, pentru aceștia nu exista decât posibilitatea de a fi angajați ca muncitori necalificați, căci în calitatea de „foști exploatatori" n'aveau voie să intre în vreun sindicat muncitoresc. Lucrătorii necalificați câștigau după regulamentul de salarii elaborat între timp în medie 150 de ruble pe lună. (Dar și specialiștii burghezi cari fuseseră tolerați în funcțiunile lor fiindcă era nevoie de ei, medicii, profesorii, inginerii, savanții și funcționarii, fură trecuți în categorii de salarizare inferioare celor prevăzute în regulamentul salariilor; de exemplu, un constructor dintr'o fabrică de produse electrotehnice primea 300 de ruble, tot atâta ca și un șofer).

Multe gospodării se desființară. Mobila, covoarele, argintăria, tablourile și porțelanurile se vândură pe prețuri de nimic magazinelor de antichități naționalizate, fiindcă „cei de altă dată" n'aveau nici măcar banii din ce să plătească transportul mobilei.

În locuințele libere ale burghezilor se revărsă puhoiul neîntrerupt de oameni ce veneau din Răsărit: instructori, comisari și ofițeri din armata sovietică.

„Reforma agrară"

Printre țărani n'au existat niciodată celule comuniste. Țăranii își cultivau pământurile bune sau rele și le adaptaseră, după condițiunile date, la cultura cerealelor, a cartofilor sau la creșterea animalelor. Predomina proprietatea medie, între 20 și 50 de hectare. Era mare și numărul gospodăriilor mai mici. În afară de aceasta, în fiecare provincie existau câteva latifundii de peste 1000 de hectare.

Sovieticii știau din experiență că în regiunile agricole trebuia să rezulte pentru ei opoziția cea mai necontrolabilă. Deaceea ei nu lăsară să treacă nicio ocazie de a asigura sus și tare că nu putea fi vorba de o introducere a sistemului colectiv și al colhozurilor, „în afară de cazul când fiecare țăran ar dori introducerea lor".

În primul rând se urmărea o amortizare a șocului provocat de legea exproprierii. „Coloanele de agitație și propagandă", conduse de Ruși, apărură prin sate și explicau țăranilor că nu e vorba decât de o reformă agrară care e necesară pentru a procura pământ micilor proprietari, cu proprietăți mai mici decât 10 hectare. În afară de aceasta, guvernul voia să facă noi colonizări, pentru „a lărgi baza alimentară a statului socialist".

Se mai hotărî să nu se naționalizeze decât întreprinderile care aveau peste 30 de hectare. Prin această restricție se micșora efectul șocului, căci 30 de hectare, cultivate în mod rațional, constituiau în orice caz o bază de existență sănătoasă. Iar marii proprietari nici nu se așteptaseră să scape fără vreo pagubă. În acelaș timp se deslănțui o oarecare tendință pozitivă la micii proprietari cărora li se promise astfel o împroprietărire gratuită precum și la muncitorii agricoli cari se înscriseră ca coloniști.

Agitația bolșevică are principiul de a nu împovăra decât treptat-treptat diferitele categorii ale populației. După ce trecuse primul val de groază pe deasupra țăranilor, apărură comisiunile de naționalizare. Activitatea lor a produs noi surprize.

Dacă a existat speranța că „rezerva de pământ a statului", adică viitorul teren de colonizare, se va constitui în primul rând din marile proprietăți confiscate, apoi acum s'a văzut că aceste terenuri se transformau fără excepție în sovhozuri, — domenii ale Statului. Ele rămaseră neatinse. Singura schimbare a fost că în locul fostului proprietar se instală câte un director roșu.

În sfârșit țăranii cari trebuiră să cedeze câteva hectare de pământ, au constatat că aceste hectare nu se expropriau într'un mod justificat prin rațiuni deosebite, ci în așa fel ca pierderea să fie cât mai grea pentru ei. Crescătorii de animale pierdură pășunile cele mai prețioase, dar în acelaș timp li se impuse o păstrare a inventarului lor animal.

Altora li se luară toate pământurile cari se aflau în apropierea gospodăriilor lor. Ei nu-și păstrară decât petece de pământ la mari depărtări între ele, cari nu mai formau un complex rentabil.

Iarăși altora li se luară cele mai bune terenuri pentru cultura grâului din proprietatea lor, tocmai terenurile cari făceau ca exploatarea să fie rentabilă.

Urmare în pagina 23

Sovietele atacă. *Loviturile artileriei inamice cad între tancurile care înaintează. Tancurile au ordinul de a intercepta atacul.* *Fotografii PK: reporter de război Artur Grimm*

ARDE STEPA

Tancuri străbat un zid de foc

Stepa arde. *Vântul mână focul, pe un front larg, spre tancuri. E nevoie de decizii rapide. Să fie ocolit focul?*

În plină viteză prin foc — la atac. *Tancurile au descoperit punctul cel mai îngust al incendiului şi pornesc la atac.*

Camaradul artilerie

„Du-te la batalion, compania cere sprijin de artilerie, la mine locul e favorabil pentru observator!" Grenadierii nu mai puteau înainta dincolo de marginea unei văi. Pregătirea artileriei nu a putut cuprinde și ferma din fundul unei adânciturі, pe care n'a avut posibilitatea s'o repereze. Este vorba de un mic sector al frontului uriaș contra sovietelor, despre ceiace se numește „activitate de luptă locală". Dar pentru grenadieri expunere a trupului și a vieții însemnează marele război însuși. Ei stau pe loc, un foc puternic

După primele focuri de incadrare, bateria începe o salvă nimicitoare . . .

bate din ferma pe care bolşevicii au transformat-o într'un punct de sprijin. Adversarii stau solid acolo, bine camuflaţi. Grenadierii şi-au săpat adăposturi şi comandantul de companie cere sprijinul bunului camarad dela artilerie.

Observatorul artileriei a sosit în pas alergător, apoi se târeşte pe brânci lângă comandantul de companie. Legătura a fost stabilită, apoi bateria deschide focul. In puţine lovituri observatorul încadrează obiectivul, apoi trece la un foc nimicitor.

Fotografii PK: reporteri de război Scheffler, Artur Grimm, Knödler

. . . flăcări roşii izbucnesc din ferma, pe care sovietele o transformaseră într'un punct de sprijin

. . . prizonierii sunt trimişi înapoi, prizonierii grenadierilor şi - ai artileriei

Materiile de bază ale bucătăriei militare. *Fiecare bucătar militar trebuie să știe a găti o mâncare gustoasă chiar și din materiile de bază cele mai simple ca pește, carne, cartofi, secară și soia*

Trebuie să știi și aceasta! *Tăierea cârnii și a legumelor după toate regulele artei culinare*

La focul de câmp. *Carnea tăiată este prăjită și friptă înainte de a fi pusă în supă. In modul acesta ea își păstrează albumina. Bucătarii învață a lucra cu mijloacele cele mai primitive, spre a putea satisface toate necesitățile frontului*

In grădina de legume *a școalei de bucătari cresc toate felurile de zarzavaturi. Intrebuințarea lor potrivită asigură gustul necesar, variat și bogăția de vitamine a bucatelor*

Fotografii PK: reporter de război Baas

Soldații invață bucătărie

Revista „Signal" vizitează o școală de bucătari militari

Cuvintele regelui Prusiei, Frederic cel Mare, că „pregătirea luptei începe în stomacul soldatului", conțin un mare adevăr. Incepând din acea epocă, alimentarea soldatului a format obiectul unei atenții deosebite. Când a început războiul chiar știința însăși s'a ocupat cu problema bucătăriei militare, iar ultimele experiențe ale ei sunt puse în aplicare în numeroasele școli de bucătari militari. Aci sunt instruiți bucătarii de front, care au misiunea să gătească pentru camarazii lor în luptă, la orice oră sau loc, o mâncare nutritoare și întăritoare.

Acum nu mai este aşa de rău!

Urmare din pagina 18

În multe cazuri, tendinţele arbitrare se manifestau pe faţă. De exemplu, se expropriară printre altele terenurile pe care se găseau hambarele, pentru a le declara hambare pentru sovhozuri.

Noii colonişti primiră pământ arabil de 10—12 hectare. Cei mai mulţi candidaţi, mai ales muncitorii agricoli priceputi, se retraseră când văzură că nu li se oferea decât pământul cel mai prost din terenurile confiscate. Alţii, cari primiseră pământ, îşi pierdeau orice ambiţie, văzând după luni de zile că nu mai primeau creditul aşteptat pentru construcţii şi cumpărarea maşinilor. Cea de a treia categorie, grupa celor veniţi din oraşe, se cuibări prin curţile ţăranilor ale căror pământuri voiau să le cultive mai târziu. Dar şi majoritatea acestora a renunţat fiindcă vedeau că nu mai primeau capitalul mult aşteptat.

O nouă parolă: „artelizarea"

Mai existau încă frizeriile, brutăriile, tutungeriile, măcelăriile, adică mulţimea micilor întreprinderi de meseriaşi, cu câte unu, doi sau trei angajaţi. Aceste întreprinderi nu suferiseră încă de pe urma acţiunii de naţionalizare. După înlăturarea întreprinderilor mai mari, ele formau acum limita superioară a proprietăţii particulare. Ele reprezentau o prosperitate contrară nivelului bolşevic. Dar nu se îndrăznea să se acuze patronii acestor mici întreprinderi că ar fi burghezi sau capitalişti, căci numărul lor era prea mare.

Ziarele începură să explice deodată că aceşti mici patroni fuseseră mânaţi de statul burghez într'o funcţie dispreţuită, fără ca ei să-şi dea seama de aceasta. Ei imitau acum apucăturile şi metodele capitaliste, fără a fi capitalişti. Datoria lor este să rupă acum aceste lanţuri şi să primească împreună cu tovarăşii lor, angajaţii, forma de exploatare socialistă numită „artel".

În curând, presiunea organizaţiunilor, în dosul cărora ameninţa primejdia boicotului, obţinu prin forţă aplicarea „artelizării". Formalităţile erau în aparenţă foarte simple: patronul dădea o declaraţie unui comitet al comisariatului economiei, declarând că îşi transformă într'un „artel" întreaga proprietate, magazinul, atelierul şi tot inventarul. Prin această declaraţie, foştii săi angajaţi participau şi ei la proprietatea întreprinderii. În cazul morţii sale, întreprinderea o moştenea statul. Fostul patron şi calfele sale, tovarăşii din artel, primeau din acest moment aceleaşi venituri.

Această propunere fu primită la început în mod favorabil de către angajaţi, căci ei credeau că le vor spori veniturile. În realitate se dovedi atunci că micile întreprinderi începură să decadă, căci dispăru motivul decisiv al existenţei lor, iniţiativa proprietarului care lucra din ambiţie personală, cu nădejdea la o viaţă mai bună, pentru copii săi şi pentru bătrâneţele sale. Fostul şef îşi pierdu interesul, iar foştii angajaţi erau şi mai puţin dispuşi să lucreze cu mai mare tragere de inimă. Egalitatea de drepturi a tovarăşilor din artel nu se manifesta decât în privinţa riscului, căci suma maximă a veniturilor lor era limitată prin regulamente. Astfel niciun frizer n'avea voie să câştige mai mult decât 350 de ruble pe lună; câştigurile ce întreceau această sumă le încasa statul.

Ultima avere: viaţa

Feţele oamenilor semănau cu nişte măşti de ghips. Ele simulau indiferenţă, căci în jurul lor se întindea groaza.

Era groaza de lucrul cel mai rău ce li se putea întâmpla. „Cei de altă dată" pierduseră în scurt timp aproape totul, roadele muncii, nădejdea într'o bătrâneţe tihnită, viaţa în familie, respectul general, iar ceilalţi, cari acum trebuiau să-şi zică cu mândrie proletari, simţeau o mare dezamăgire în adâncul sufletului. Ei crezuseră că statul bolşevic le va aduce bunăstarea pentru care invidiaseră pe ceilalţi, pe cei avuţi. Acum se pierdu şi iluzia de a se putea îmbogăţi vreodată. Ei înţeleseră că acest „socialism" al lui Stalin culmina în străduinţa de a dovedi poporului că suprema fericire pentru el este sărăcia totală.

Speranţele într'un viitor mai bun făceau loc tot mai mult desmeticirii. Oamenii nu mai aveau decât viaţa. Era ultima avere a lor.

Dar cum să ţi-o aperi? N'au fost oare arestaţi până şi copii de patrusprezece ani, fiindcă în loc de „Internaţională" cântaseră fostul imn naţional? Nimeni nu ştia — nici măcar părinţii — unde îi duseseră comisarii atât de misterioşi. Însuşi comisarul poporului pentru afacerile interne, fostul reprezentant parlamentar al partidului disident de stânga, fusese doar deportat în Sibiria din pricina „activităţii sale deosebit de nefaste"! Era oare adevărat că, într'un moment în care fu cuprins de sentimentul responsabilităţii, se împotrivise trimiterii a 30.000 de muncitori dincolo de Urali, fiindcă industria de acolo avea nevoie de ei? Şi nu dispăruse oare chiar şi fostul preşedinte al republicii, după ce se afirmase că a pornit într'o călătorie de informaţie prin întreaga Uniune Sovietică? Încă de atunci nimeni nu şi-a mai făcut vreo iluzie că vor mai auzi ceva despre cei deportaţi de Soviete din această ţară...

Ziarele accentuau mereu, la orice ocazie, „caracterul democratic al regimului sovietic". Ca dovadă se invoca faptul că nu s'ar fi adus nicio ştirbire libertăţii religiei.

Acest lucru era adevărat, dacă îl priveai numai dintr'un anumit punct de vedere. Nu se închisese nicio biserică, dar impozitele asupra comunităţilor religioase erau foarte mari, chiar imposibile, dacă se ţinea seama de sărăcia generală. Abia trecură câteva luni, şi câteva biserici trecură în proprietatea statului, din cauza că nu plătiseră impozitele. În afară de aceasta, se interzisese sub pedepse grele „influenţarea religioasă a minorilor", aşa că nu mai exista nicăieri vreun învăţământ religios. În schimb, propaganda ateistă a năvălit în şcoli, iar copii erau obligaţi să participe la manifestaţii la cari simboalele creştine erau terfelite ca la carneval.

Mai amintim că sinagogile nu erau supuse la impozitele aplicate asupra bisericilor. Ele erau considerate drept „instituţii ale minorităţii naţionale evreeşti" şi în această calitate erau scutite de impozite.

Lucrurile se precipitau. Intimidaţi, neîncrezându-se nici în cei mai buni prieteni de altă dată, îndoindu-se de soarta lor, oamenii se lepădau de calităţile moştenite printr'o educare milenară a speciei, de calităţile cari îi făceau să-şi stăpânească anumite instincte. Acum izbucniră instinctele cele mai primitive. Oamenii deveniră nesinceri, hrăpăreţi şi răutăcioşi. Ce nevoie mai era de o morală?

Dar acum erau purtaţi de valurile curentului bolşevic, fiind cuprinşi de multă amărăciune când îşi aduceau aminte de cei de peste frontiere cari mai spuneau şi astăzi — cum spuseseră ei pe vremuri — că „acum nu mai este aşa de rău"...

SFÂRŞIT

Un zugrav cu un singur braţ se exersează în pictura de decoraţii

Acum cu paleta

Invalizii de război învaţă o nouă activitate

Şcoala de maeştrii a Camerei de Meserii germane îndreaptă pe invalizii de război care nu mai pot presta lucru greu, spre o nouă activitate mai puţin încordantă fiziceşte, în cadrele profesiunii lor. Cel care nu mai poate continua meseria sa, spre pildă, pe o scară, ca zugrav, va putea activa în viitor ca zugrav de decoraţii de scenă, de firme sau altele

Un sculptor în piatră modelează acum alabastru

Şi acesta construieşte modele de scenă

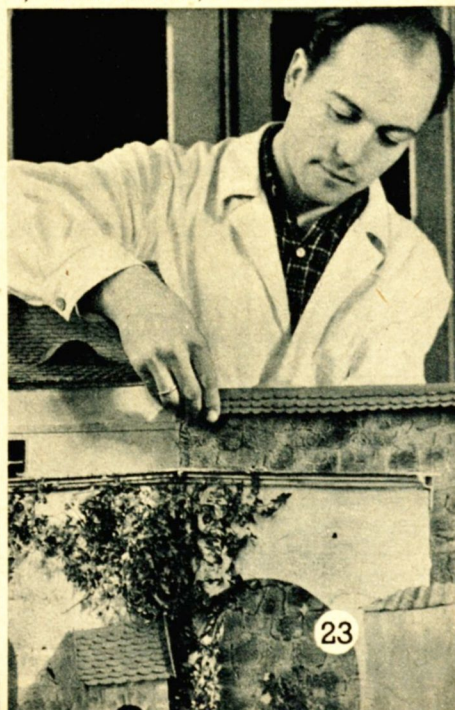

SIMBOLUL

FOTOGRAFIILOR ARTISTICE

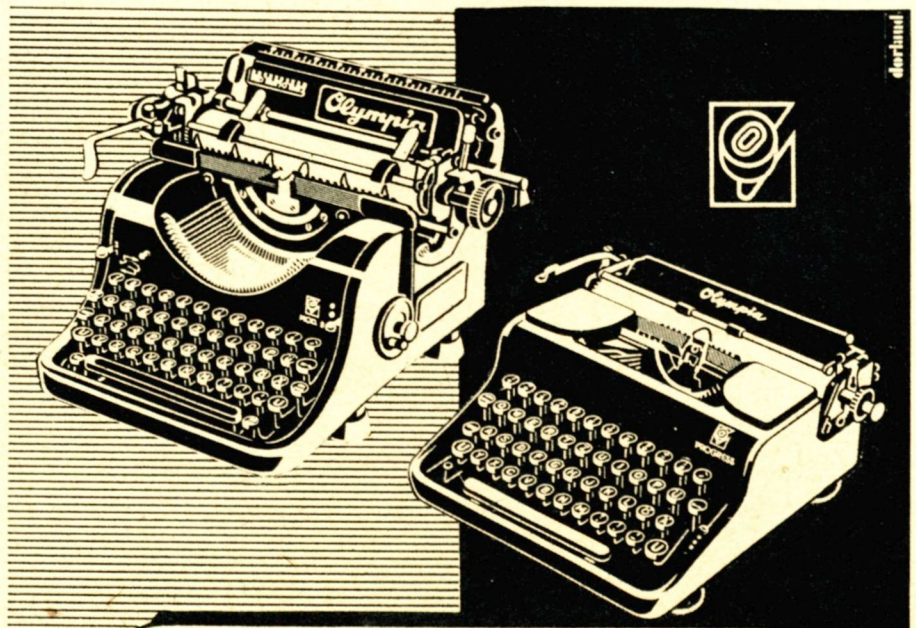

Olympia

MAȘINI DE SCRIS DE BIROU
ȘI MASINI DE SCRIS PORTABILE

Mașinile de scris OLYMPIA sunt fabricate de Olympia Büromaschinenwerke AG., Erfurt.

Societatea de vânzare pentru România:

OLYMPIA MAȘINI DE BIROU S.A.R. BUCUREȘTI

Alte societăți de vânzare pentru mașinile Olympia: Amsterdam, Belgrad, Budapesta, Copenhaga, Madrid, Paris, Rio de Janeiro, Stockholm, Zagreb. Reprezentanțe Olympia în toate orașele mari de pe glob.

IZ 113

Supape pentru butelii de oțel

Supape drepte - Supape cu cot

pentru toate gazele condensate şi lichefiate

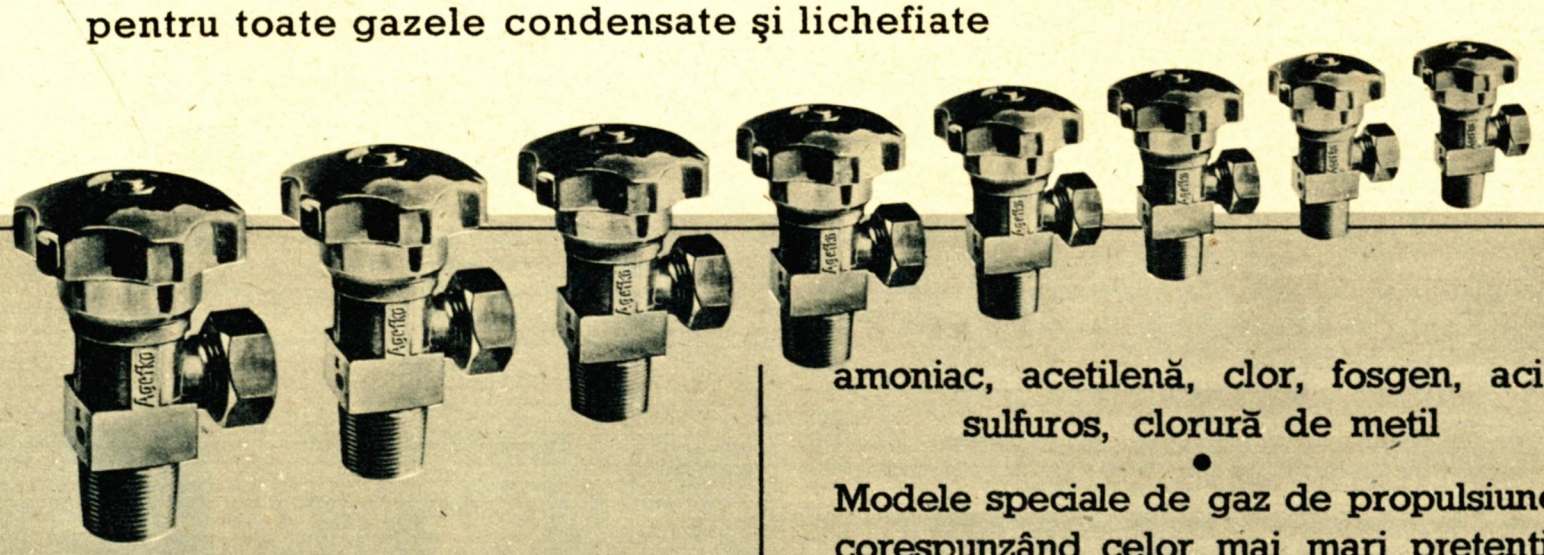

ca bioxid de carbon, oxigen, azot, gaze nobile, aer comprimat, hidrogen,

amoniac, acetilenă, clor, fosgen, acid sulfuros, clorură de metil

•

Modele speciale de gaz de propulsiune, corespunzând celor mai mari pretenții, pentru gaz aerian, gaz de limpezire, **metan, propan, butan**

KOHLENSÄURE-INDUSTRIE

AKTIENGESELLSCHAFT

ABTEILUNG VENTIL-FABRIK · BERLIN W 62

50 ani de practică Execuția perfectă și construcția cu totul adecvată scopului garantează în cea mai mare măsură randamentul și siguranța

După o tentativă de debarcare eşuată a bolşevicilor la Noworossijsk

Paza română la Marea Neagră

Europa se apără împotriva invaziunilor inamice nu numai în Apus şi prin zidul Atlanticului. Armata germană, în colaborare cu aliatul ei român, se pricepe a zădărnici orice încercare de debarcare a inamicului

→ *Un vas special încărcat cu tancuri sovietice, a fost distrus prin focuri înainte ca acestea să fi ajuns la luptă*

↓ *Baterii de coastă bine camuflate pe malul Mării Negre, gata a deschide focul*

Rue du Pont Neuf: Piața de dovleci și de cartofi

Halele din Paris

Halele — „Le ventre de Paris" — cum le-a numit Zola, încep viața lor în noaptea timpurie. Pulsul lor bate mai intens dela miezul nopții până în zorile zilei, iar valurile și munții de alimente se îngrămădesc fără încetare. Acum, în timpul războiului, orele acestea au fost amânate pe timpul zilei. Abia acum e posibil să fixăm cu aparatul fotografic viața ce se desfășoară acolo, în tot pitorescul ei — prin urmare întunecarea însăși, impusă de camuflaj, a adus la lumina zilei reportajul acesta

Boi, porci, viței și „Beaf Steaks pentru Parisul întreg", atârnă în șiruri lungi

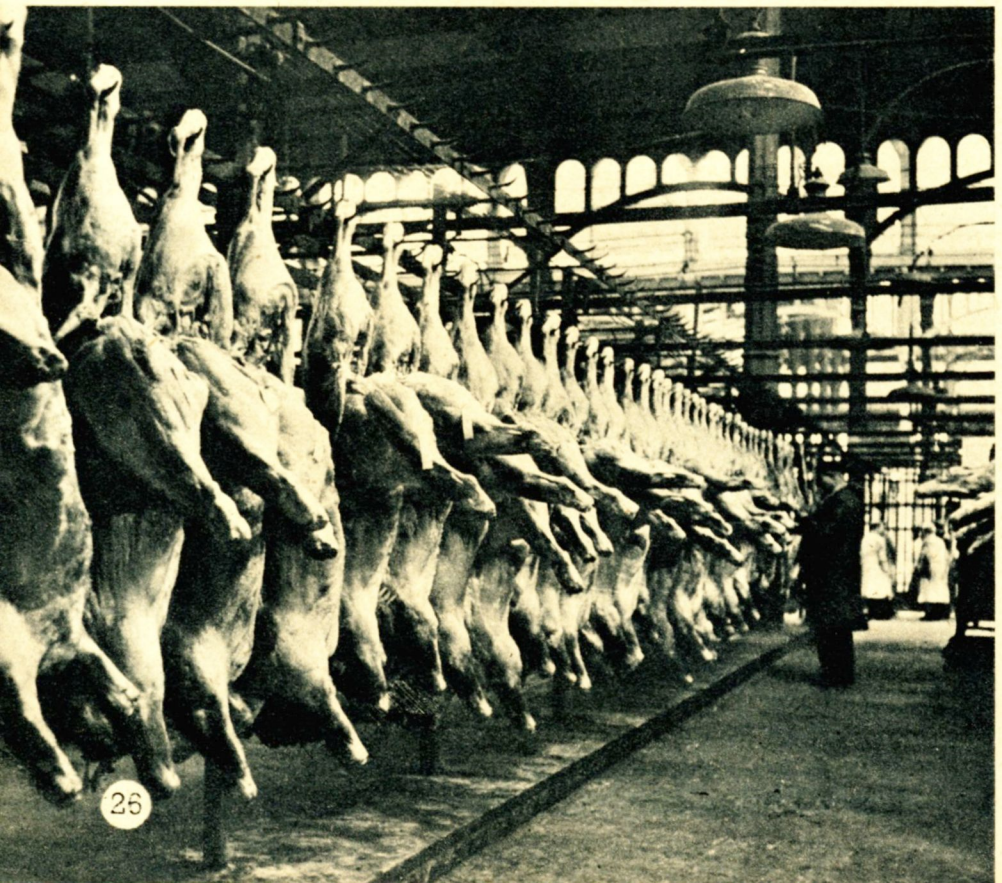

Legăturile de ceapă și grămezile de conopidă sunt așezate cu gust, într'o ordine armonioasă

Şervetul legat uşor în jurul gâtului — semnul de recunoaştere a restăuratorului

Unul din semnele cele mai caracteristice ale Halelor sunt mirosurile diferite

↓ *La „Vaca veselă" se găseşte unt, ouă şi brânză*

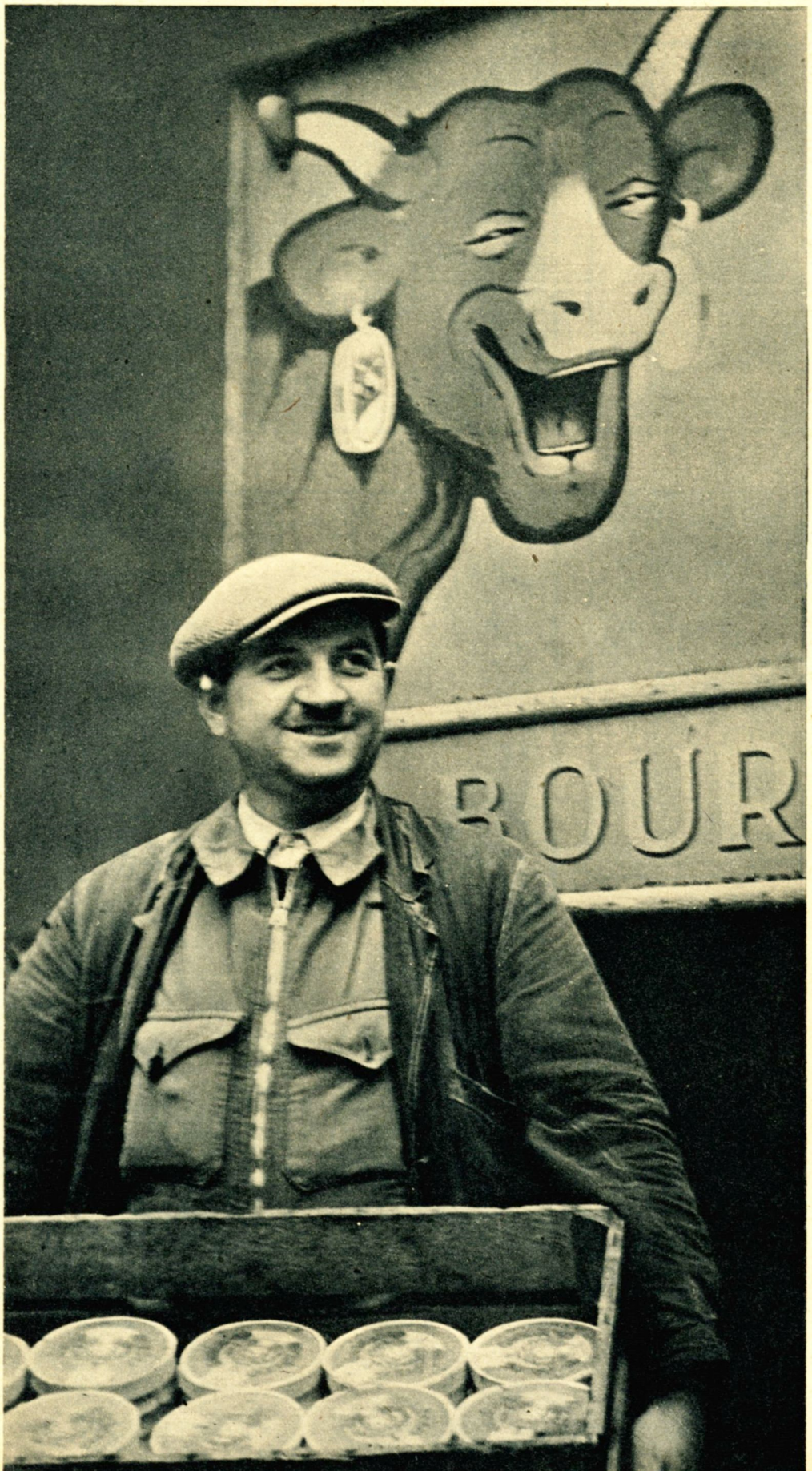

↓ *O veterană amabilă numită „mama pătrunjel"*

↓ *Fetele viguroase ale Halelor sunt sănătoase şi puternice, sigure de privirea şi de fiecare gest a lor — este aerul din romanul lui Zola*

BERLINUL ASCULTĂ LIRICĂ ROMÂNĂ

RECEPŢIE DELA INSTITUTUL ROMÂN

In sala Teatrului pentru Muzică din Berlin, Asta Südhaus a recitat în mod magistral traduceri în limba germană din bucăţi alese din autori români. Pe lângă câteva poezii populare, incomparabila artistă a recitat şi din operele lui St. O. Iosif, Vasile Alexandri, Ion Pillat, Mihail Eminescu, Octavian Goga şi Emil Gârleanu. Seara s'a încheiat cu o recepţie la Institutul român, unde s'au luat fotografiile reproduse pe pagina aceasta

Insărcinatul de afaceri Stânescu, ministru plenipotenţiar şi doamna Gheorghe, soţia ataşatului militar român la Berlin

Ernst Martin, dela Intendanţa generală a Volks-Theatrului din Berlin, doamna Pintea, soţia consilierului de presă şi doamna Puşcariu, soţia preşedintelui Institutului român

Asta Südhaus într'o convorbire cu profesorul Kreuz, rector magnificus al Universităţii din Berlin

Consilierul cultural dr. Tulescu cu d-na Koch, soţia şefului Comisiunii internaţionale a Universităţii din Berlin

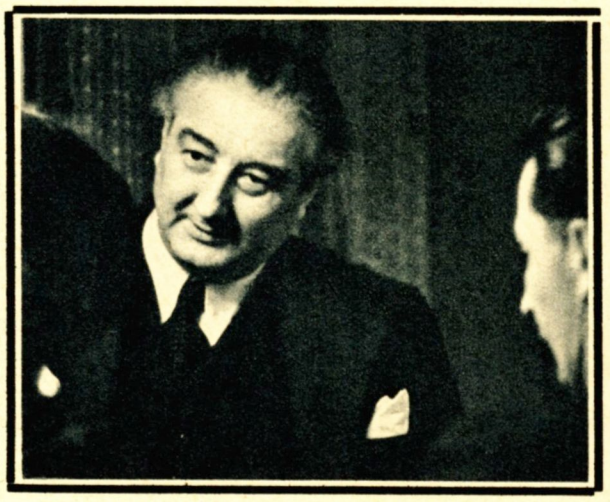

Alexandru Hodoş, conducătorul serviciului de Presă şi Cultură a Legaţiunii române, fost ministru

Artista berlineză Adelheid Seeck (stânga) cu dansatoarea română Iris Barbura

Doamna Tulescu, soţia consilierului cultural al Legaţiunii române într'o convorbire cu o publicistă

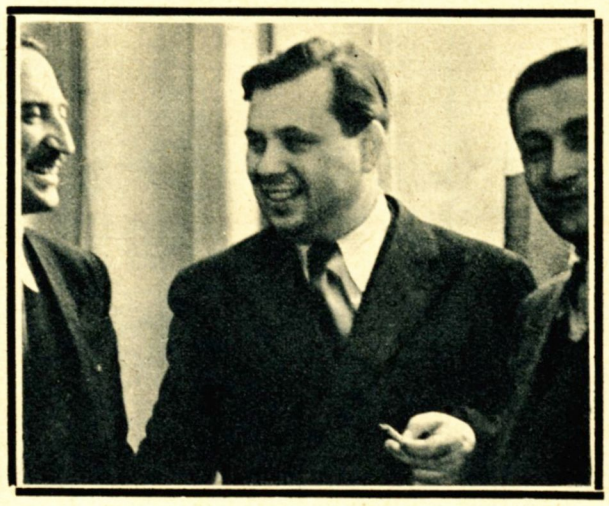

Dr. Stanca (stânga), dr. Pintea (mijloc) şi dr. Goruneanu dela Legaţiunea română

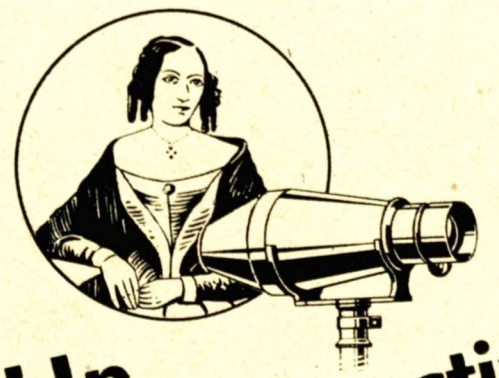

Un
secol de activitate

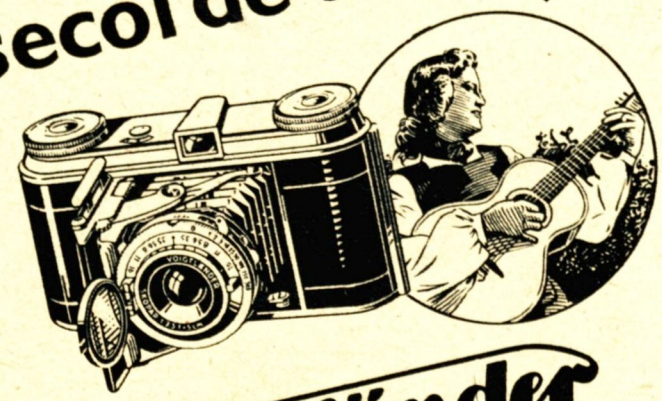

Voigtländer
FOTO

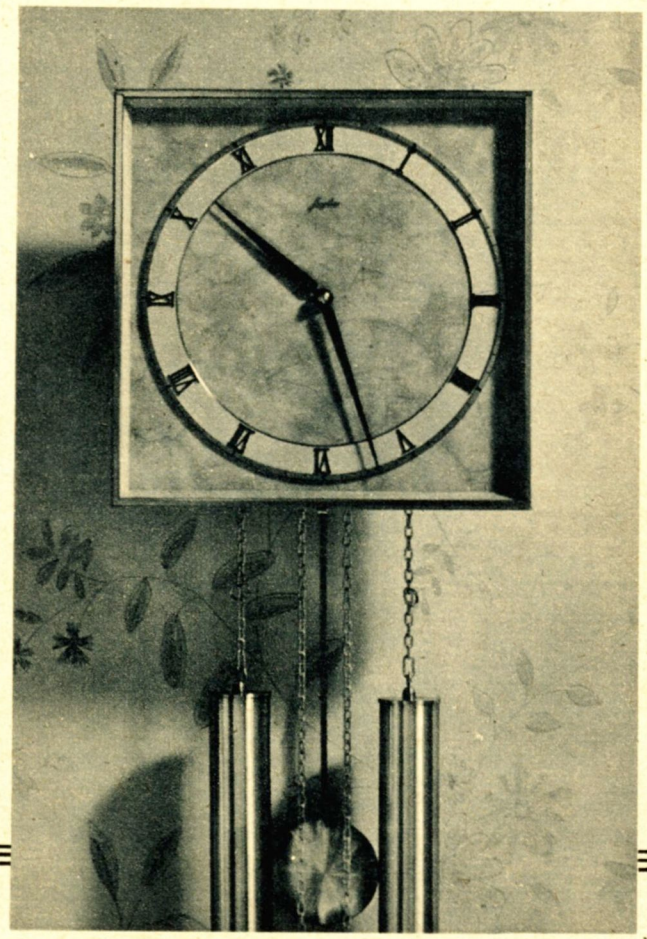

P 478 D

Cunoscute şi renumite in toată lumea

Junghans

Ceasuri cu marca de fabricaţie o stea

VARIETĂȚI DIN EUROPA

Semănați în șiruri ordonate stau copăceii din cea mai mare grădinărie a Europei, aparținând firmei Späth, proprietatea familiei din 1720. Harta de jos, arată răspândirea pe globul pământesc a plantelor și semințelor casei Späth. In regiunile haşiurate produsele acestei întreprinderi germane cresc cu mult succes, în ciuda condițiilor diferite de teren și climă. In regiunile cu pătrățele firma a întreprins mari călătorii de explorare pentru noui plante de grădină care să reziste iernei din Germania

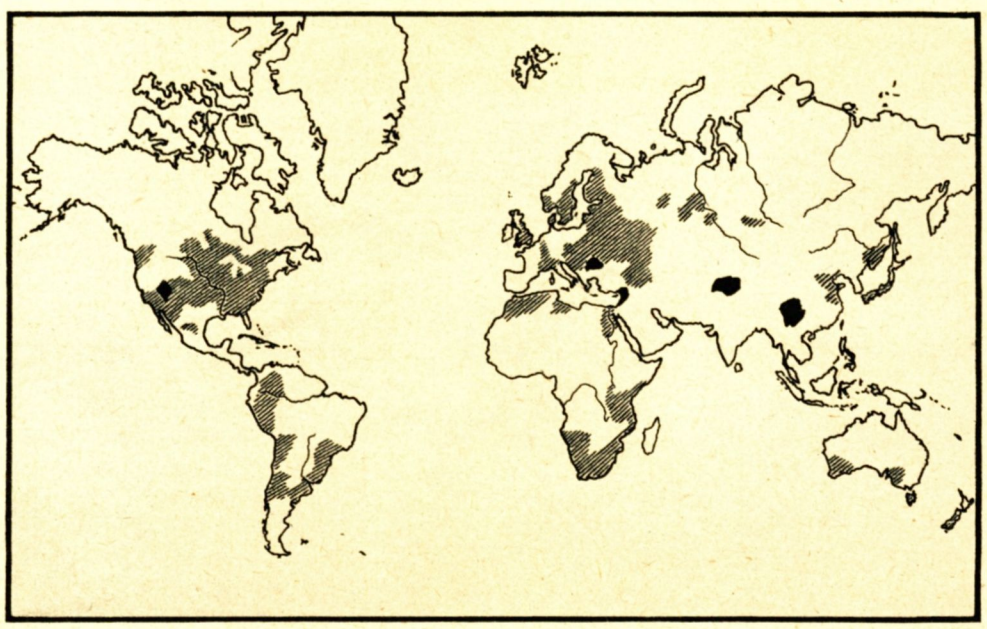

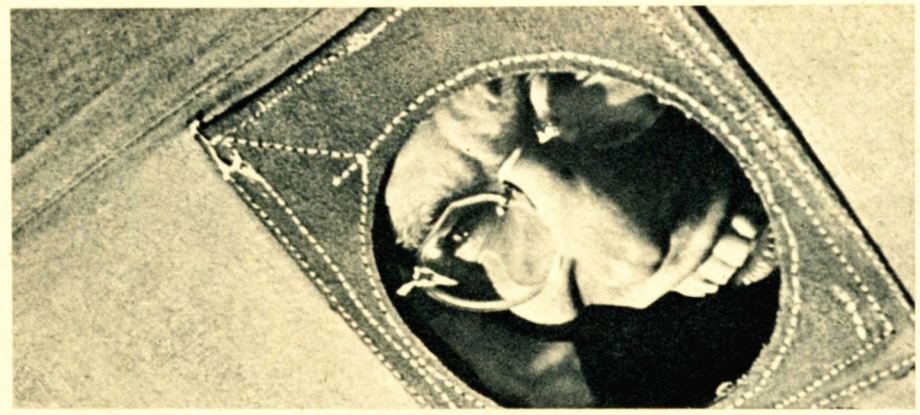

Amatorul de păsări pândește din cortul său. El locuiește undeva în Sud-Estul Europei. Profesia lui: judecător. In timpul său liber pleacă în pădure, îmbrăcat în haine verzi, cu un cort camuflat, spre a fotografia lumea păsărilor. Cu un aparat fotografic cu declanșator electric și un sistem de oglinzi de invenție proprie, el înregistrează dela o distanță de 300 metri filmele sale, care ca în fotografia de mai jos a unei perechi de scrânciog, încântă pe toți amatorii de păsări

Avionul pentru toată lumea: Un tehnician parisian, André Stark, a construit singur, timp de 16 luni, un monoplan, care pare a realiza vechile dorințe ale aviatorilor sportivi. Acest constructor de 28 ani și-a procurat cu mari greutăți, în toiul războiului, materialul necesar. Motorul lucrează cu multă economie și în 10 ore orice începător învață să sboare. Lucrul cel mai surprinzător: „automobilul cerului" sboară într'adevăr!

Foto: Zucca, France Actualités

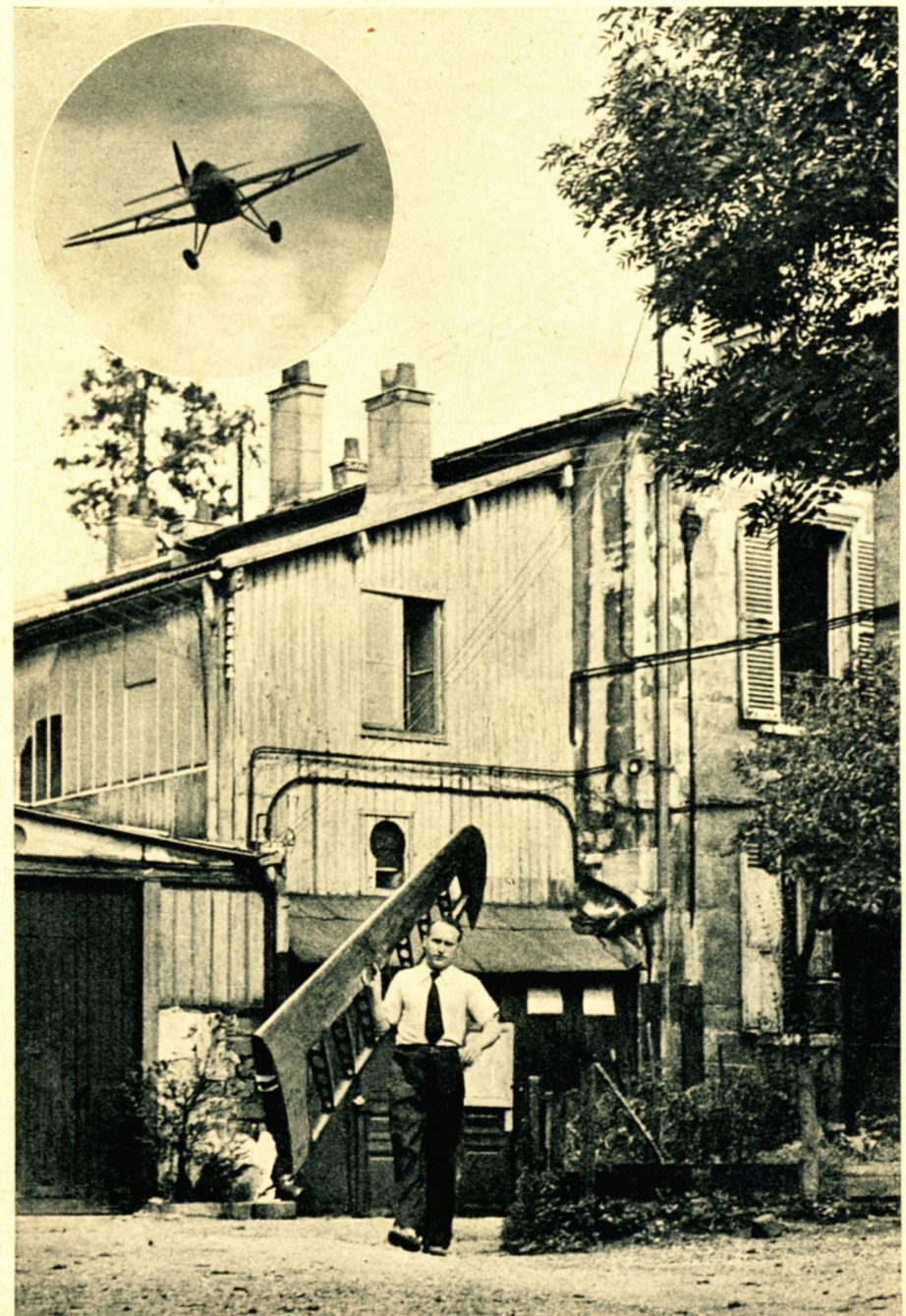

In căuterea comorilor Oceanului

In Normandia şi Bretania iarba de mare este recoltată după un procedeu foarte simplu. Ea este uscată, arsă, apoi tratată cu leşie şi cristalizată pentru extragerea iodului. Producţia bretonă este una din cele mai importante din Europa. Acum s'au început cercetări, în colaborare cu industria iodului, spre a extrage alte materii importante pentru chimie şi agricultură. Fotografia PK: reporter de război OT Lohse

Colecţia de rhododendroni cea mai completă a Europei

In Alpii piemontezi, în centrul regiunii industriei de lână a Italiei, se află "Burcina", una din cele mai frumoase grădini ale Europei. Acest ţinut care în vremurile de odinioară adăpostea urşi şi lupi, a fost transformat de un indutriaş italian într'un mic paradis. Partea cea mai preţioasă a parcului este însă colecţia cea mai minunată de rhododendroni.

Fotografia: Bricarelli

Blazoane pe acoperişul bisericiti

Pe Ilica, strada principală a Zagrebului, un funicular conduce la oraşul de sus. In centrul acestui cartier se înalţă biserica gotică, St. Marc, care este una din puţinele biserici, care au pe acoperiş decoraţii eraldice. Pe ţiglele multicolore strălucesc blazoanele Croaţiei, Sloveniei, Dalmaţiei şi ale oraşului Zagreb.

Fotografia PK:
reporter de război Artur Grimm

←

Aproape de zăpezile eterne: *Una din numeroasele piscine germane de munte. Acestea posedă adeseori instalaţii proprii pentru încălzirea apei, ca sezonul băilor să poată fi prelungit cât mai mult posibil*

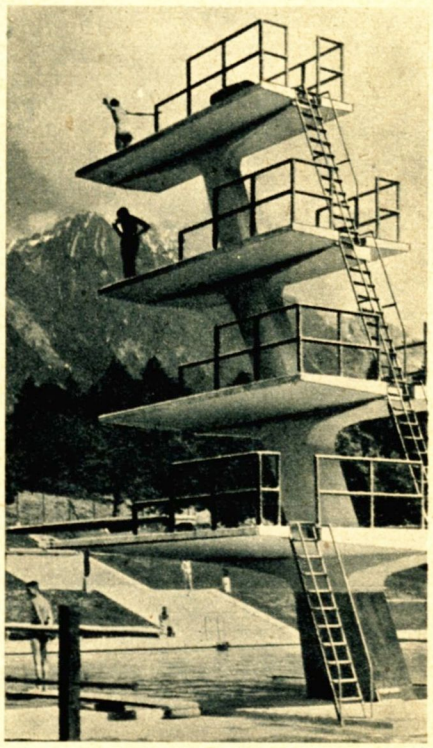

BĂI...

Nicăieri în lume soarele şi apa nu sunt mai apreciate ca în Germania. Este de sine înţeles că oraşele au piscine mari, şi că plajele sunt numeroase dealungul coastei Balticei şi a Mării de Nord şi pe malurile micilor şi marilor lacuri din interiorul ţării. Adevărata specialitate germană este că şi târgurile mici, satele sau cel puţin un grup de sate, precum şi organizaţiile sportive, bine înţeles că şi organizaţiile tineretului, posedă piscinele lor proprii.

Bazinuri de toate dimensiunile: *La stânga, un sector din piscina unui oraş mare, la dreapta turnul de sărituri ultramodern al unui bazin de înnot dintr'un orăşel de provincie şi jos o piscină de familie într'o regiune muntoasă*

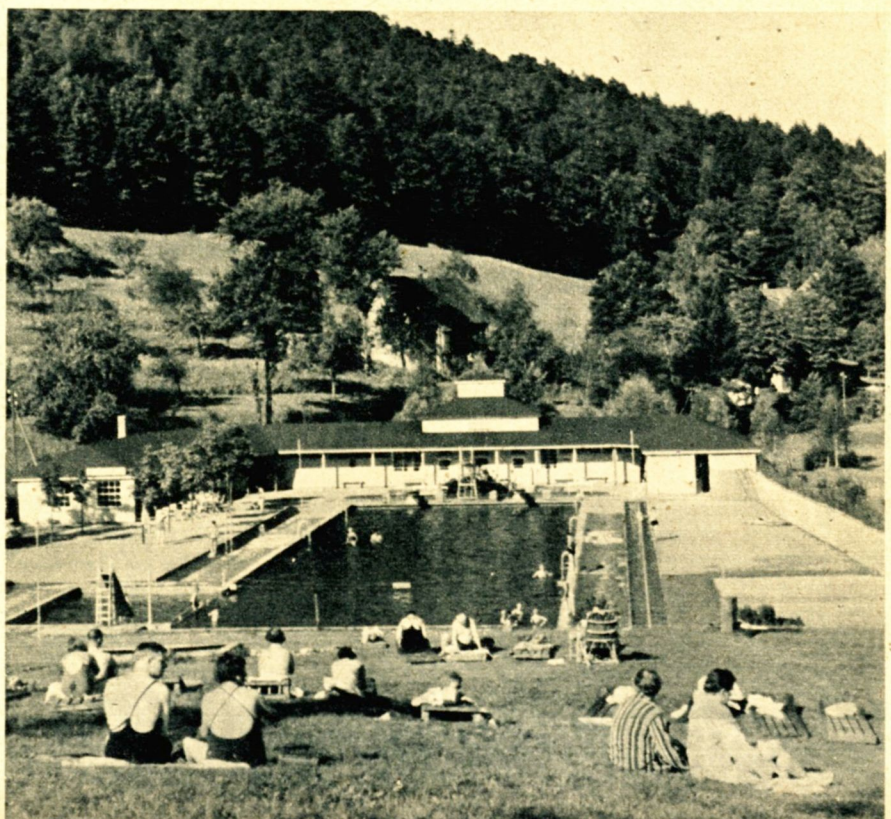

REICHS-RUNDFUNK

Directorul de minister, Hans Fritzsche, s'a făcut renumit departe peste graniţel. Reichului prin discursurile sale ţinute la posturile de Radiodifuziune Germane

Emisiunea noastră zilnică în limba română

Luni:	21.15—22.00	Începutul săptămânii **ştiri şi fapte din toată lumea**
Marţi:		**O dare de seamă a postului de radiodifuziune Donau** Comentarii asupra situaţiei actuale politice, culturale, economice şi ştiinţifice.
Miercuri:		**Cronica Europei.**
Joi:		**O dare de seamă a postului de radiodifuziune Donau** Comentarii asupra situaţiei actuale politice, culturale, economice şi ştiinţifice.
Vineri:		**Vocea Reichului**
Sâmbătă:		**Ora veselă**
Duminică:		**Programul nostru festiv de Duminică** Selecţiuni din muzică, literatură şi ştiinţă.

Pe postul de emisiune Donau veţi asculta în fiecare seară dela orele 23 şi 15 până la orele 24 programul nostru de muzică variată.

TOSCA
EAU DE COLOGNE

UNUL DIN PARFUMURILE DE RENUME MONDIAL ALE CASEI

№4711.

UN VIS....

Un vis plin de poveşti şi romantism, de farmec tineresc şi adorabilă încântare femenină, aceasta e Apa de Colonia "Tosca". Parfumul său distins şi rafinat e chezăşia împlinirii celeil mai arzătoare dorinţi a Dvs ... succesul.

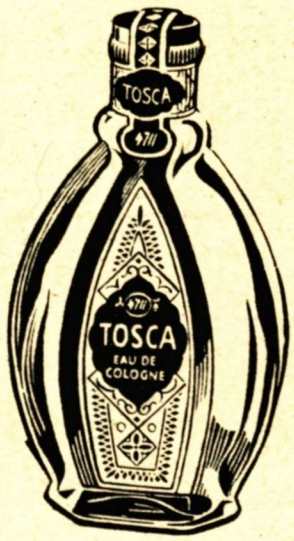

TACTUL

Cuvântul magic al fabricaţiei avioanelor

Fabricarea avioanelor în mari cantităţi dar cu un minim de muncă şi timp cere metode de lucru foarte desvoltate, câştigate dintr'o lungă experienţă. Metoda principală este „procedeul în tact", creat de industria germană de avioane militare. Intre timp, metoda a fost imitată în multe ţări, printre care şi Statele Unite — fără a se pierde însă avantajul pe care îl are Germania. Dăm aici amănunte interesante despre acest procedeu

In momentul în care Statele Unite îşi anunţau programele astronomice de construcţii aeronautice şi îşi adaptau o parte din industria lor de automobile la producţia avioanelor, nu numai profanii în ale tehnicii erau convinşi de faptul că cifrele de producţie anunţate vor putea fi realizate într'adevăr. Nu fabricase oare industria americană în fiecare an sute de mii de automobile? Nu era oare evident că în aceleaşi fabrici, cu aceleaşi metode de fabricaţie pe bandă, se vor putea produce şi avioane în cantităţi nelimitate?

Cel care se gândea aşa, uita că între avion şi automobil e o mare deosebire, şi că experienţa în materie de fabricaţie în massă nu se poate adapta uşor dela un domeniu tehnic la altul. Avionul modern este un aparat atât de complicat şi atât de delicat, încât pentru fabricarea sa în cantităţi mari este nevoie de metode şi procedee cari nu au exemple utilizabile nici în industria automobilelor. Fiecare piesă de construcţie a unui avion trebue să aibă cea mai mare rezistenţă şi să fie cât mai uşor, cerând prin urmare o concepţie constructivă care altminteri este cu totul necunoscută în tehnică. Forma exterioară a avionului, adică fuselajul şi aripile, trebue respectată cu o precizie foarte mare, căci cele mai mici neregularităţi ale suprafeţei exterioare şi cele mai neînsemnate abateri dela dimensiunile de construcţie pot provoca scăderi importante în caracteristicile de sbor.

Spre deosebire de automobil, un avion nu se compune din câteva sute sau mii de piese, ci din câteva zeci de mii de piese, în afară de numeroasele nituri cu care se leagă între ele diferitele elemente constructive. Numai anumite grupuri de accesorii, cum ar fi bunăoară instalaţia electrică sau pneumatică a unui mare avion, cer o muncă aproape tot atât de mare ca şi un automobil. Accesorii neînsemnate în aparenţă, de pildă o instalaţie de pilotaj automat constitue aparate de mare valoare tehnică, cu care nu se pot compara decât puţine produse în massă de alte categorii.

Procedeele de fabricaţie în massă obişnuite în alte domenii ale construcţiilor mecanice nu sunt aplicabile în construcţiile aeronautice. In industria aeronautică trebue să se recurgă chiar pentru fabricaţia unor piese mici în mare măsură la dispozitive speciale pentru a se putea combina elementele constructive, în majoritatea cazurilor elastice, in aşa fel ca să rezulte mereu organe absolut identice. Construirea şi perfecţionarea acestor dispozitive de construcţie şi a altor mijloace este o ştiinţă pe care o cunosc numai specialiştii.

Germania a creat procedeul în tact

Incă din primul război mondial s'au construit avioane în serii mari. Dar deoarece avioanele de pe atunci se construiau în cea mai mare parte din lemn, experienţa din acea vreme nu s'a putut adapta la fabricarea avioanelor de metal de astăzi. Numai câteva întreprinderi aeronautice germane, printre care în primul rând uzinele Junkers, s'au ocupat încă de pe atunci cu fabricarea avioanelor metalice, pregătind bazele fabricaţiei în massă. Uzinele Junkers au creat aşa zisul „procedeu în tact", un sistem de fabricaţie care a fost acceptat şi de alte uzine germane şi care s'a perfecţionat tot mai mult, devenind cu vremea cel mai bun şi cel mai rapid sistem de fabricaţie pentru avioanele de orice clasă de mărime.

Uzinele aeronautice britanice şi nordamericane au început relativ târziu să se ocupe de problemele esenţiale ale fabricaţiei în massă. Ele au început să imite în curând exemplul procedeului german, a cărui randament a fost dovedit în mod eclatant prin refacerea aviaţiei militare germane în anii de după 1934. Dar imitarea experienţei germane s'a făcut cu greu, cum o dovedeşte desvoltarea înceată a producţiei aeronautice britanice la

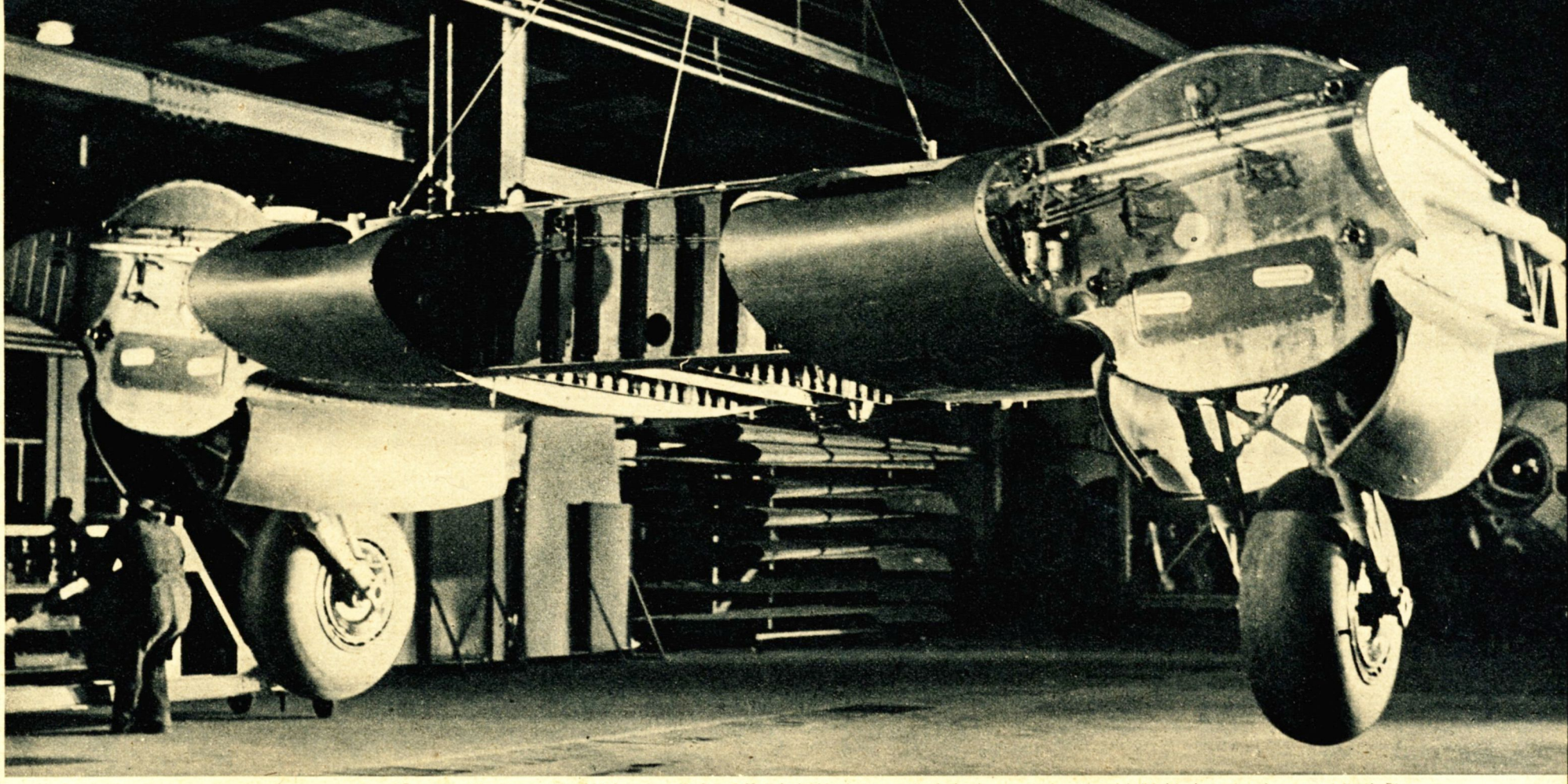

In drum spre un „tact" *Partea mijlocie a unei aripi de avion de luptă Heinkel 111 plutește prin hala de montaj la „tactul inițial" al secției de montaj final. Piesa a fost construită la rândul ei pe o „stradă de tact" specială pentru piese de aripă mijlocii, în același timp cu alte piese de avion . . .*

începutul acestui război. Avantajul german câștigat prin procedeul de construcție în tact n'a fost redus nici până astăzi. Dimpotrivă, acest avantaj s'a restabilit mereu, prin alte perfecționări. „Nicăeri nu se construesc avioane atât de repede și cu o cheltuială atât de mică de timp și brațe, ca în Germania". Această afirmație și-a păstrat valabilitatea neștirbită de mulți ani.

Secretul fabricației rapide: Diviziunea

Dacă am vrea să construim un avion la fel ca o casă, adică adăugând un element de construcție lângă altul, atunci am avea nevoie de foarte mult timp. Nu numai fiindcă dificultățile de natură pur tehnică ar fi aproape de neînvins pentru un astfel de procedeu, ci și fiindcă numărul muncitorilor care ar putea lucra simultan ar fi foarte limitat, mai ales din lipsă de spațiu.

De aceea s'a început de mult să se fabrice anumite organe ale avionului separat și să se combine apoi aceste organe la urmă. Subdiviziunea naturală este că fuselajul, aripile, ampenajul, motoarele etc. se construesc independent, în anumite împrejurări chiar în fabrici diferite, iar la urmă se combină între ele la montajul final. Pentru procedeul de construcție în tact, procedeul cel mai modern, diviziunea este și mai amănunțită. Toate accesoriile, cum ar fi bunăoară instalația electrică, se termină în afară de avion, întrucât e posibil, ca organe complete. Montajul definitiv al avionului are loc apoi după o metodă asemănătoare felului cum se zidește o casă.

„Tactul" începe:

Piesa mijlocie a aripei s'a instalat la locul ei dela începutul ultimei străzi de tact. Fuselajul de avion — combinat iarăși în numeroase „tacturi" — coboară spre piesa mijlocie și se leagă cu ea într'un „tact". Paginile următoare ne arată cum ia naștere fuselajul prin procedeul în tact

Dela banda rulantă la „strada de tact"

Mijlocul cel mai cunoscut până acum pentru fabricarea economică, adică fără pierdere de timp și muncă, a produselor de massă este banda rulantă. Ea este foarte potrivită să ușureze combinarea diferitelor piese fabricate și prelucrate în altă parte, pentru a da piesa completă. In fabricație, piesa se deplasează dela un muncitor la altul, sau la un grup de muncitori la altul, perfecționându-se astfel tot mai mult. Prin urmare, fiecare muncitor trebue să execute totdeauna aceleași operațiuni și lucrări.

Și procedeul în tact constitue o fabricație continuă. Dar deoarece avionul sau diferitele sale grupuri constructive se compun din piese extrem de multe, și deoarece numărul operațiunilor este deasemenea foarte mare, din cauza numeroaselor nituri, nu se poate proceda la o fabricație pe banda rulantă continuă. Pentru aceasta ar fi nevoie de benzi rulante de lungimi enorme, așa că ar fi nevoie de un spațiu care din motive de economie nu se poate pune la dispoziție în practică. De aceea, în construcțiile de avioane, utilizarea benzilor rulante trebue să se limiteze la fabricarea unor piese mai mici.

Ce e drept, piesele mai mari și avionul însuși se montează în fabricație pe bandă, dar ele nu se deplasează într'o mișcare continuă, ci pe o „stradă de tact". O astfel de stradă de tact se compune dintr'o serie de locuri de muncă. La fiecare loc de muncă, piesa în fabricație se oprește un timp anumit, în care trebue să se execute lucrările prevăzute. Acest timp de oprire constitue durata tactului. In timpul fiecărei durate a tactului, piesa se apropie la fiecare loc de muncă cu un pas anumit de terminarea sa. Inginerul de atelier trebue să se priceapă să împartă în așa fel lucrările cari trebuesc executate la toate locurile de

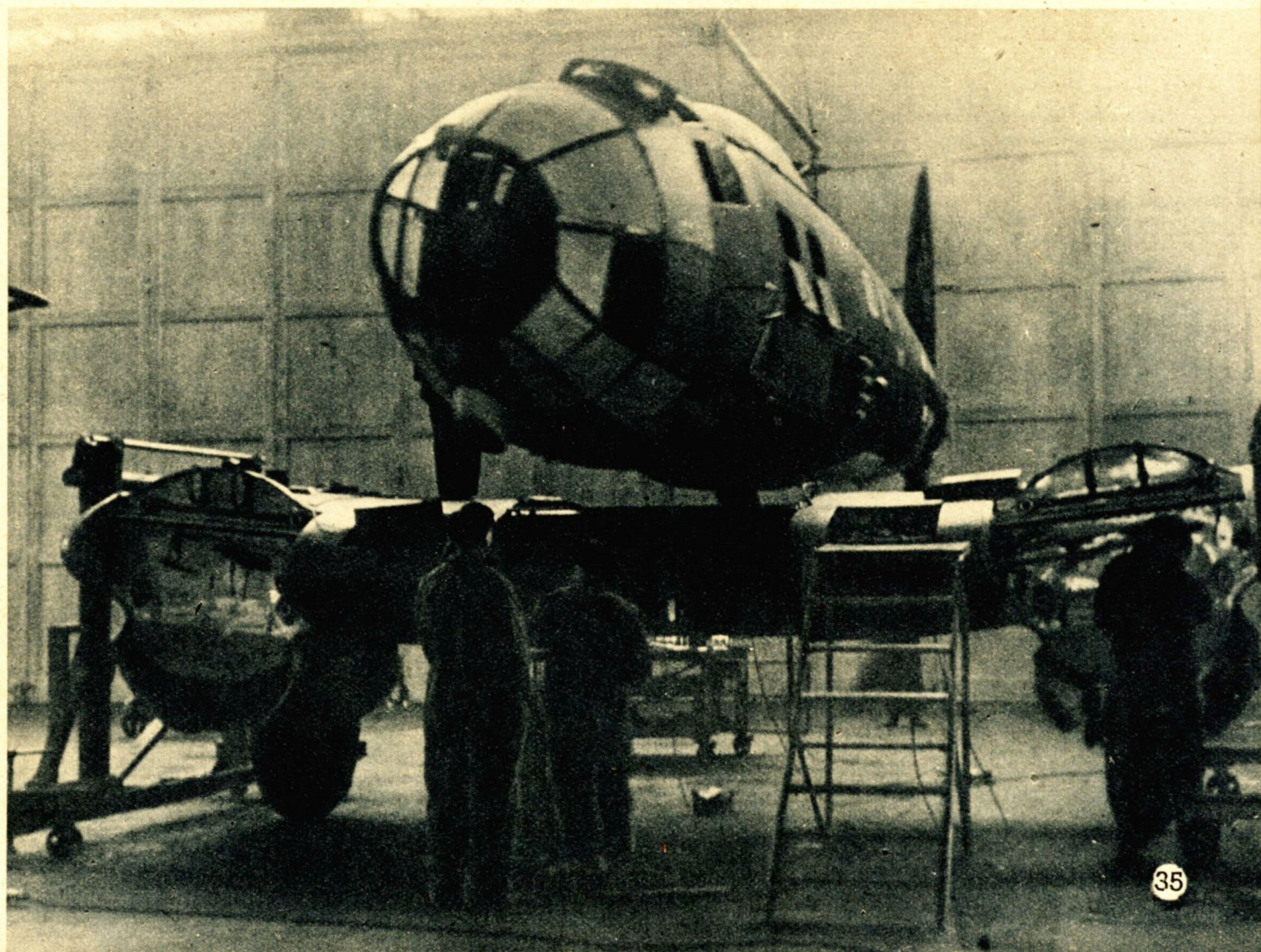

muncă în acelaşi timp, încât să nu se producă nicio pierdere de timp. Prin urmare, durata tactului este egală pentru fiecare loc de muncă, în schimb, numărul muncitorilor este variabil. Ritmul tactului determină în mod automat durata de care are nevoie un avion pentru terminarea sa. Dacă de exemplu durata tactului în montajul final este de două ore, atunci se termină câte un avion din două în două ore.

Prin urmare, procedeul de fabricaţie în tact este un procedeu de fabricaţie în massă, la care deplasarea piesei nu se face cu o viteză uniformă, ci intermitent. Când se dă semnalul de schimbarea tactului, piesa se mişcă în acelaşi timp la toate locurile de muncă cu un pas înainte, până la următorul loc de muncă, ea iese din atelier dela ultimul loc de muncă, sub formă de avion gata de funcţionare.

Minunea organizaţiei muncii

Pentru a fabrica un avion nu e deajuns să se exploateze o singură stradă de tact. Trebue să se lucreze simultan în mai multe serii de fabricaţii, pentru a aproviziona strada de tact a montajului final. Prin urmare se fabrică în serii de fabricaţii deosebite fuselajele, aripile, amplenajele, motoarele şi alte piese mari cari trebue să ajungă cu toate într'un anumit timp la strada de tact a montajului final, pentru a fi combinate aici în avion. In acelaşi timp are loc pentru diferitele grupuri de construcţie fabricarea pieselor mici, cari la rândul lor se varsă iarăşi în strada de fabricaţie a aripilor, a fuselajului etc. Există prin urmare mai multe serii de fabricaţie dintre care unele pot lucra după procedeul în tact, iar altele cu ajutorul benzii rulante, dar cari toate trebue să lucreze în acelaşi ritm, pentru ca la sfârşit combinarea pieselor să se facă fără întreruperi.

Este uşor de înţeles că coordonarea acestor mii de operaţiuni cere o organizaţie foarte amănunţită. Chiar şi procurarea şi furnizarea materiilor prime şi semifabricatelor necesare, mai ales livrarea accesoriilor şi aparatelor fabricate în afară de fabrică, constitue o problemă grea de organizaţie. Nu trebue să uităm că este vorba de mii de piese aparte la fabricarea unui avion. Dacă o singură piesă se furnizează prea târziu, întreaga fabricaţie se întrerupe în etapele următoare. Procedeul în tact cere o respectare severă a ritmului de muncă. Respectarea acestui ritm de muncă în fabricarea unui produs atât de complicat, cum este avionul cere o minune de organizaţie. Numai experienţa de mulţi ani şi cele mai mari cunoştinţe tehnice sunt în stare să săvârşească această minune.

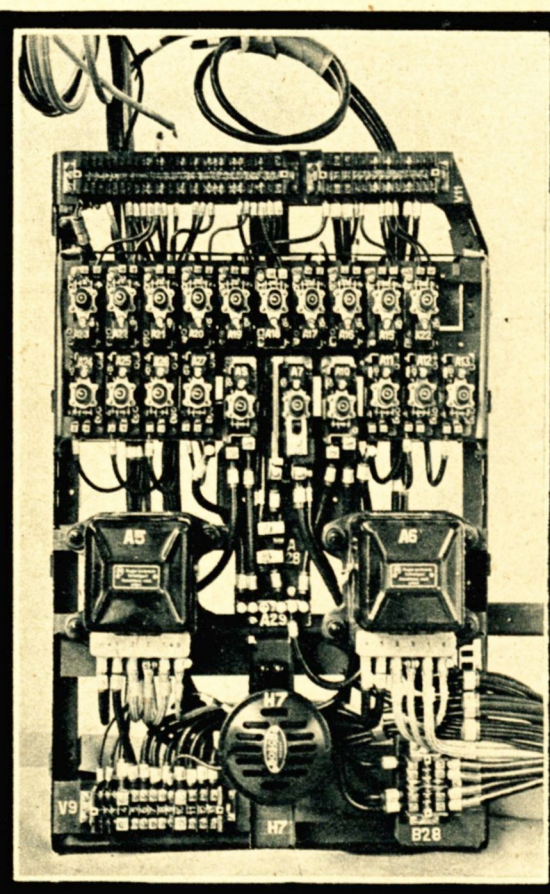

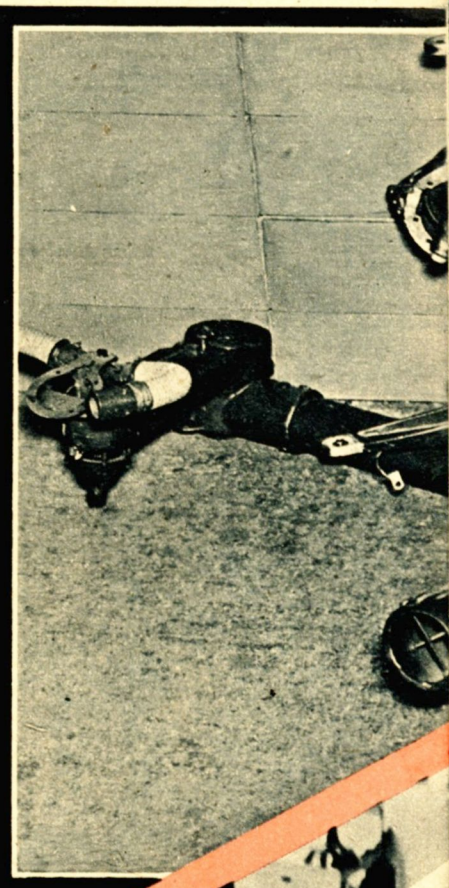

A După ce fuselajul tubular a fost terminat pe o altă stradă de tact, se începe pe această stradă de tact armarea sa. In primul rând se montează instalaţia electrică ce se compune din piese de schimb gata montate

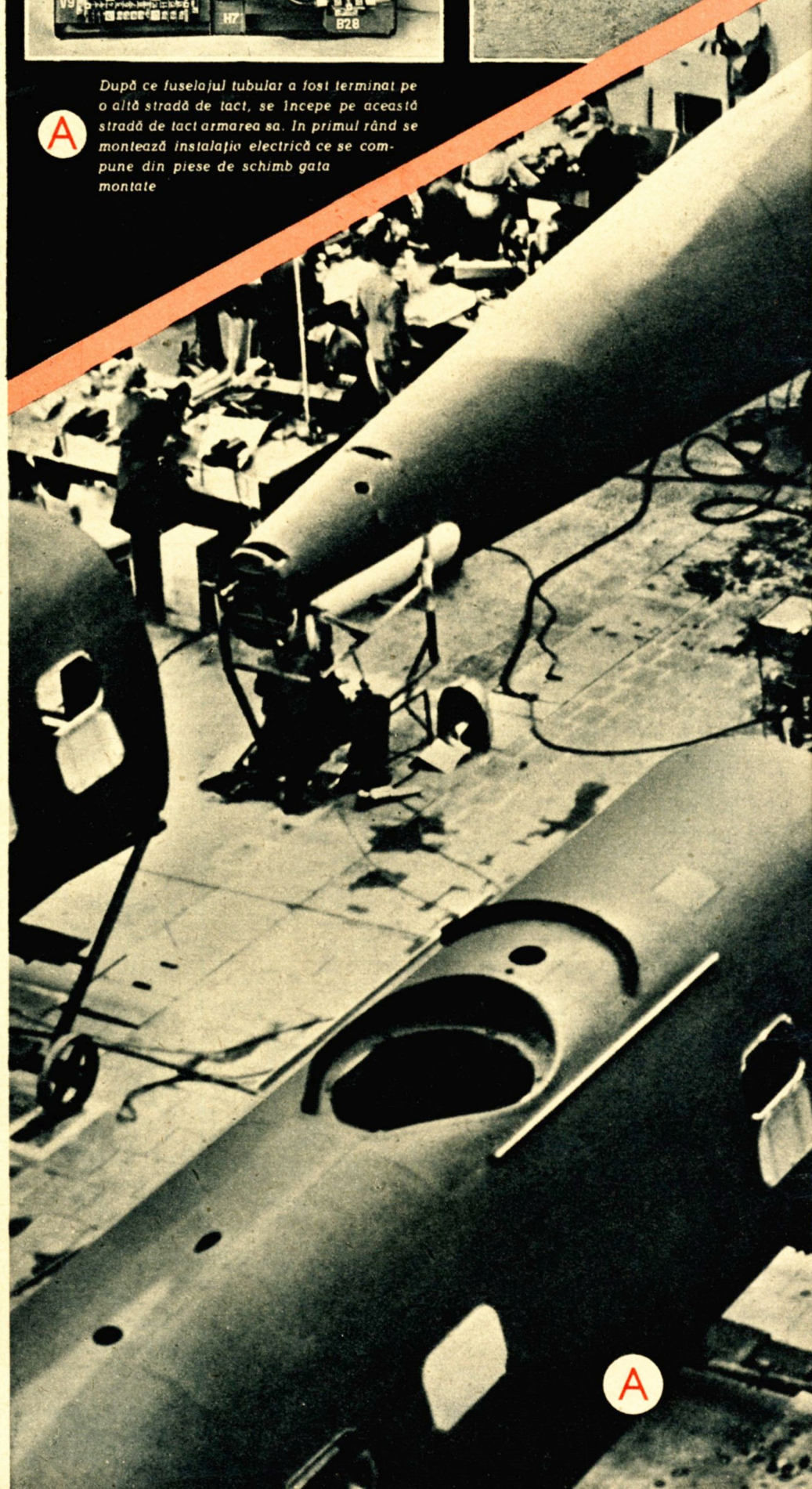

Iată cinci „tacturi" ale montajului final la un avion He 111:

Ele au fost alese dintre tacturile cu mult mai numeroase în realitate, fiind deosebit de intuitive

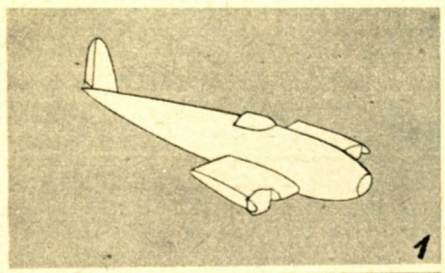

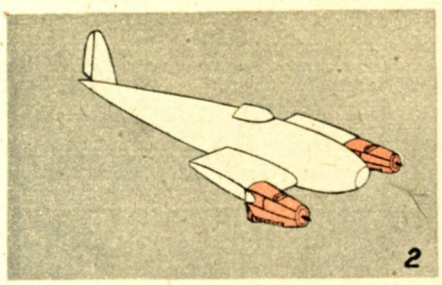

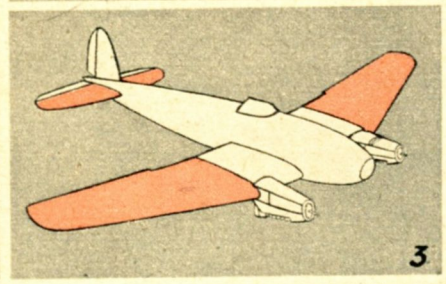

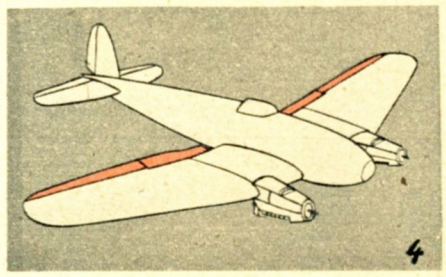

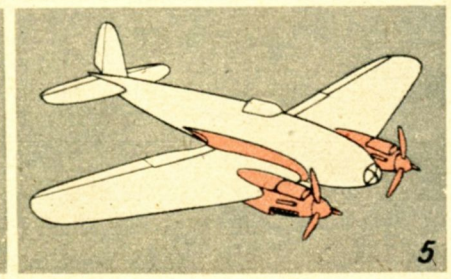

Tactul 1 (tactul iniţial): Fuselajul se leagă cu piesa mijlocie a aripii. Tactul 2: Se montează motoarele. Tactul 3: Punerea aripilor şi a profundorului. Tactul 4: Montarea eleroanelor, a tantelor de aterisag şi a altor piese. Tactul 5 (tactul final): Montarea învelişului şi a elicilor şi efectuarea altor operaţiuni de finisaj

O porţiune din strada de tact a fuselajului

Din numeroasele străzi de tact, revista „Signal" a ales pe aceea care ne arată într'un mod deosebit de plastic munca enormă care se cuprinde în fabricarea unui avion. Este „seria de tact" în care se montează definitiv fuselajul şi anume mai ales prin montarea armaturilor sale. Dintre acestea se arată o mică serie de piese care — la rândul lor fabricate în alt loc prin procedeul în tact sau rulant — au fost livrate gata →

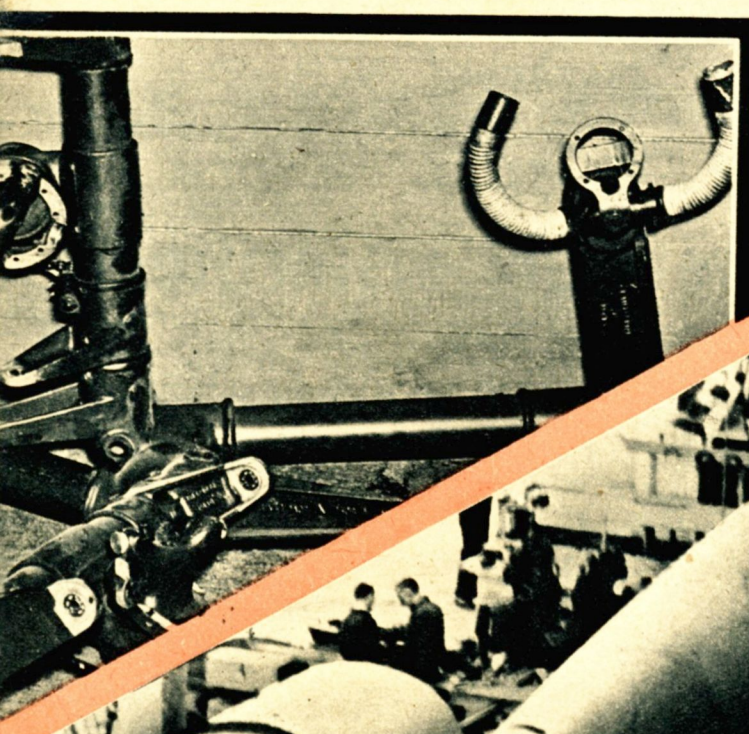

G *Comenzile terminate se instalează în încăperea pilotului*

FG

E

CD

B

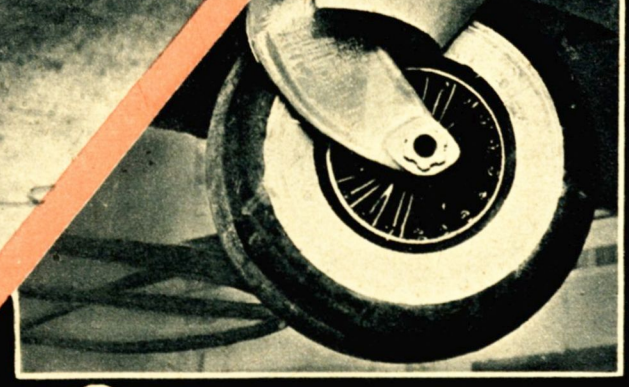

F *În tactul următor, fuselajul primește și alte piese, de exemplu roata bechiei*

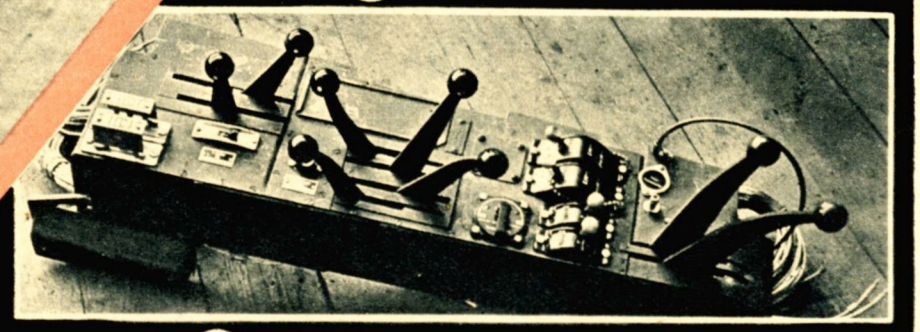

E *Într'un alt tact, cabina este prevăzută printre alte cu organele de reglaj ale motoarelor*

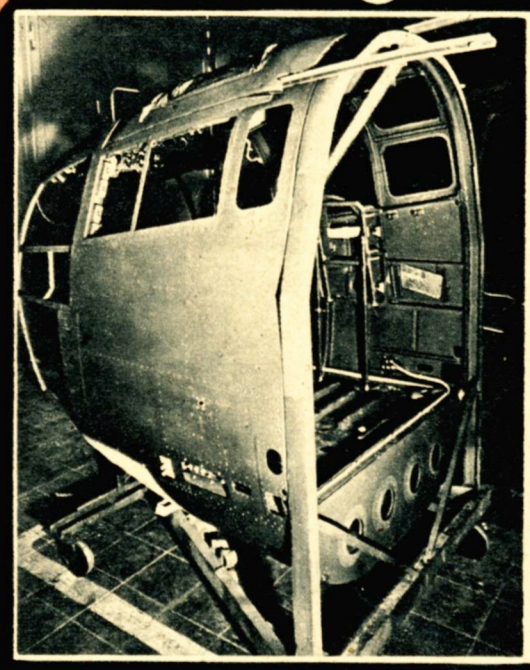

C *În tactul următor are loc montarea cabinei furnizată gata*

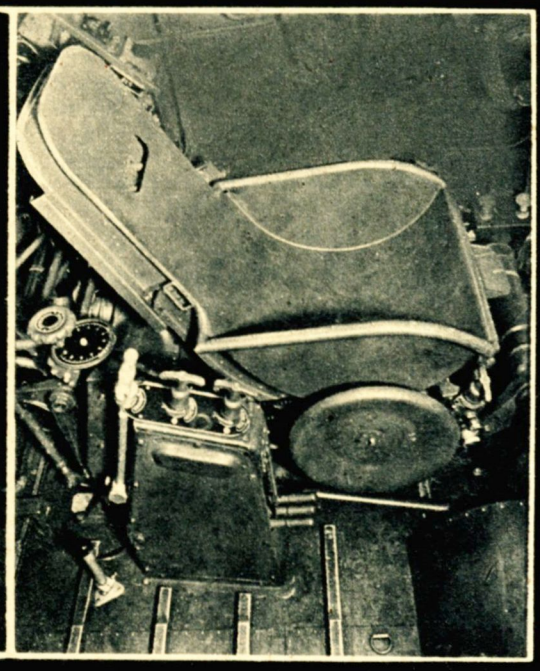

D *Se completează armăturile cabinei. Montarea scaunelor*

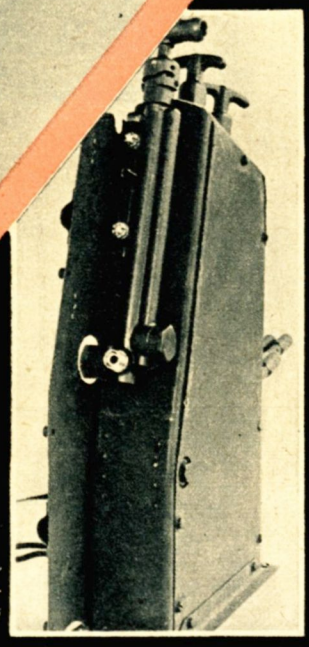

B *Urmează alte armături, printre care grupurile constructive ale instalației hidraulice*

Pe acoperișurile Vienei. *Camarazi din cei „800.000" savurează perspectiva splendidă pe turnurile Vienei, marei și veșnic tinerei metropole al Sudestului german*

„Permisionarul 800.000"

Locuri libere în timp de pace și război

Germani din toate ținuturile Reichului dau obolului lor „Fondației Adolf Hitler" care oferă soldaților veniți de pe front, casă și masă gratuită pentru un concediu de două până la patru săptămâni. In timpul războiului această instituție care este administrată de „Oficiul național-socialist de asistență socială", a adus mari servicii răniților și a celor soldați, care n'au rude apropiate. Un program de distracții variate și de excursii, vizitări de teatre și concerte alternează cu zilele de odihnă ale unui concediu, pe care nimeni nu și-l putea închipui mai plăcut

O cursă sub privirile ochilor frumoși. *La o excursie participanții s'au provocat la o luptă sportivă. Fiecare ar dori să învingă, fiindcă deobicei victorioșii sunt admirați . . .*

Constatări științifice

Vitaminele preferă frigul

Mâncarea fiartă fermentează ușor căci ea constitue un teren propice pentru microbi. Mâncarea reîncălzită are un gust mai prost decât cea proaspătă.

Cum se comportă în acest caz vitaminele? Vitaminele A și D sunt rezistente la acțiunea căldurii. Vitaminele B și C sunt sensibile la căldură. Pentru ele temperaturile de fierbere mari și de scurtă durată sunt tot atât de defavorabile ca și temperaturile de fierbere joase, de durată lungă. Și în cazul când se încălzesc alimentele, se distrug vitaminele, și anume din vitamina C 27 % iar din vitamina B_1 13 %. Dacă se încălzește mai mult timp sau mai intens, se pierde și mai mult.

După opt ore dela fierbere, pierderile de vitamine sporesc chiar la temperatura camerei, și anume, la vitamina C cu 70 %, la B_1 cu 10 %. In dulapul încălzitor se pierd 81 % din C și 26 % din B_1. In frigorifer se pierd numai 38 % din C și numai 4 % din B_1. Păstrarea în frigorifer și o scurtă încălzire înainte de consumare este mai economic cu 30 % pentru vitamina C și cu 15 % pentru B_1 decât păstrarea în dulapul încălzitor sau într'o încăpere caldă Pentru vitamine este indiferent dacă se utilizează vase de păstrare cu capac sau fără capac.

Buruienile au semințe foarte rezistente

La Stațiunea de Incercări Agricole din Palatinat, dela Speyer, se continuă de peste treizeci de ani o experiență pentru stabilirea capacității de germinație a semințelor de buruieni rezultate din recoltele de grâu, după curățirea grăunțelor. Aceste semințe au fost puse în pământ în anul 1910 pentru a fi supuse la germinație. S'ar putea crede că după 2—3 ani s'a putut constata dacă mai sunt semințe capabile de germinație în pământ. Dar rezultatele care s'au publicat după ce experiența a durat mai mult decât treizeci de ani, sunt cu totul altfel. Recordul îl constitue speciile de vicia, dintre care chiar după 21 de ani erau încă 20 % de germeni nedesvoltați dar sănătoși în pământ. Volbura germina încă 68 % după 96 de luni.

Din aceste experiențe rezultă că semințele de buruieni pot sta în pământ ani dearândul, fără a-și pierde puterea vitală. Dacă apoi — din vreun motiv secundar favorabil — condițiunile vitale devin favorabile, semințele vechi încep să încolțească și ele. Poate că acum mulți proprietari de grădini înțeleg de ce buruienile pot deveni o adevărată pacoste.

Speriatul, din punct de vedere chimic

Intr'un institut chimic din München s'a cercetat din punct de vedere chimic o substanță „sperietoare" ce se găsește în pielea peștilor. Cunoscutul zoolog prof. von Frisch din München a putut constata acum câteva luni că în pielea peștilor există o substanță specială care — dizolvată în apă — provoacă panica la peștii de aceeași specie sau înrudiți. Dacă de exemplu se sgârie pielea unui phoxinus laevis, întregul stol al acestor pești se risipește. S'au făcut până acum foarte multe experiențe biologice cu această substanță „sperietoare". Prezența sa în piele, spre deosebire de alte părți ale corpului, este dovedită fără îndoială. Ce e drept, până acum nu s'a reușit să se lămurească natura chimică a acestei substanțe, dar atâta se știe cu siguranță de pe acum că o zecime de milionime de gram din această substanță, dizolvată în o sută de centimetri cubi de apă poate provoca panica printre pești.

Signal Nr. 13, Anul 4, Numărul 1 din Julie 1943 Apare de două ori pe lună Redactor-șef: Wilhelm Reetz; Locțiitor al redactorului-șef: Hugo Mösslang Editura și tiparul: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochstrasse 22-26 Toate drepturile rezervate All rights reserved

Pelikan

Cerneală pentru toc rezervor

RENUMITĂ DIN 1889

GÜNTHER WAGNER HANNOVER

Favoriții concursurilor

FRANKE & HEIDECKE • BRAUNSCHWEIG

KHASANA

Dr K

PERI

KHASANA

ARTICOLE COSMETICE CU RENUME MONDIAL

Dr. Horthaus

Reprezentanţa pentru Banat şi Ardeal:
Gea-Krayer, Timişoara I, Gh. Lazăr 10
Reprezentanţa pentru Vechiul Regat:
Ing. Hans Richter, Bucureşti, Calea Dorobanţilor 65

PERI

B O H N

Signal

Permisionarul Nr. 800.000:

Intâlnirea la ora 14 pe Grazer Burg

(la reportajul din pagina 38)